

Judikatūras krājums

ĢENERĀLADVOKĀTA ŽANA RIŠĀRA DELATŪRA
[JEAN RICHARD DE LA TOUR]

SECINĀJUMI,
sniegti 2024. gada 16. maijā¹

Lieta C-185/23

***protectus s.r.o., iepriekš – BONUL s.r.o.,
pret***

***Výbor Národnej rady Slovenskej republiky na preskúmavanie rozhodnutí Národného
bezpečnostného úradu***

(*Najvyšší správný súd Slovenskej republiky* (Slovākijas Republikas Augstākā administratīvā tiesa)
lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu)

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Lēmums 2013/488/ES – Eiropas Savienības klasificēta informācija – Iestādes drošības pilaide – Pielaišanas atsaukšana – Eiropas Savienības Pamattiesību harta – 47. pants – Piekļuve lietas materiāliem – 51. pants – Savienības tiesību aktu īstenošana

I. Ievads

1. Izskatāmais lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Padomes Lēmumu 2013/488/ES (2013. gada 23. septembris) par drošības noteikumiem ES klasificētas informācijas aizsardzībai², kā arī Eiropas Savienības Pamattiesību hartas³ 47. pantu un 51. panta 1. un 2. punktu.

2. Šis lūgums ir iesniegts saistībā ar tiesvedību starp *protectus s.r.o.*, iepriekš – *BONUL s.r.o.* (turpmāk tekstā – “*protectus*” vai “prasītāja pamatlieta”), un *Výbor Národnej rady Slovenskej republiky na preskúmavanie rozhodnutí Národného bezpečnostného úradu* (Slovākijas Republikas Nacionālās padomes Valsts drošības iestādes lēmumu pārskatīšanas komiteja, turpmāk tekstā – “Komiteja”) saistībā ar to, ka tā ir noraidījusi *protectus* iesniegto pārsūdzību par *Národný bezpečnostný úrad* (Valsts drošības iestāde, Slovākija; turpmāk tekstā – “VDI”) lēmumu atcelt tās industriālās drošības apliecību un šīs atcelšanas rezultātā atsaukt tās industriālās drošības sertifikātu.

3. Slovākijas tiesībās *industriālās drošības apliecības* mērķis ir atļaut personai piekļūt klasificētai informācijai saskaņā ar valsts tiesību aktiem. Savukārt *industriālās drošības sertifikāts* ļauj personai piekļūt Eiropas Savienības klasificētai informācijai (turpmāk tekstā – “ESKI”).

¹ Oriģinālvaloda – franču.

² OV 2013, L 274, 1. lpp.

³ Turpmāk tekstā – “Harta”.

4. Lēmums, ar kuru ir atcelta *protectus* piešķirtā industriālās drošības apliecība, ir ticis pieņemts, jo attiecībā uz šo uzņēmumu bija konstatēts drošības risks, daļēji pamatojoties uz klasificētu informāciju. Šajā lēmumā VDI turklāt uzskatīja, ka minētās apliecības atcelšana obligāti nozīmē arī tās industriālās drošības sertifikāta anulēšanu, jo valsts tiesībās ir noteikta saikne starp šiem abiem drošības pielaišanas veidiem.

5. Savienības tiesībās uz ESKI jomu vēl neattiecas horizontālas piemērojamības tiesību akti, bet saistībā ar šo jomu katra Savienības iestāde izstrādā specifisku lēmumu⁴. Turklāt ESKI aizsardzība Savienības tiesībās ir reglamentēta tikai daļēji un ierobežoti. Šajā jomā Savienības tiesības balstās uz jau esošajām valstu klasificētas informācijas aizsardzības sistēmām, pamatojoties uz līdzvērtīgu aizsardzības līmeni.

6. Tiesai jau vairākkārt ir nācies lemt par līdzsvarošanu, kura jāveic starp tiesībām uz efektīvu tiesību aizsardzību un interesēm, kas attaisno noteiktas informācijas neizpaušanu, jo īpaši, ja šīs intereses ir saistītas ar valsts drošību. Tomēr šī ir pirmā reize, kad Tiesai ir jāsniedz precizējumi par šo līdzsvarošanu saistībā ar ESKI.

7. Atbildot uz *Najvyšší správny súd Slovenskej republiky* (Slovākijas Republikas Augstākā administratīvā tiesa) uzdotajiem jautājumiem, lai iezīmētu šādas līdzsvarošanas aprises, aizstāvēšu šādu nostāju.

8. Pirmkārt, izklāstīšu iemeslus, kuru dēļ uzskatu, ka tad, ja valsts tiesai ir jāpārbauda tāda lēmuma likumība, ar kuru personai ir atsaukta drošības pielaišana, kas tai ļauj iepazīties ar ESKI, piemērojot Lēmumu 2013/488, šāda situācija ir uzskatāma par Savienības tiesību aktu īstenošanu atbilstoši tam, kas ir paredzēts Hartas 51. panta 1. punktā. No tā izriet, ka, manuprāt, tā ir piemērojama izskatāmajā lietā.

9. Otrkārt, paskaidrošu, kāpēc, manuprāt, ir jānoraida argumenti, kurus ir paudusi lielākā daļa šīs tiesvedības dalībnieku, lai apgalvotu, ka Hartas 47. pants nav piemērojams pamatlietas apstākļos. Izskatot lietu pēc būtības, izklāstīšu iemeslus, kuru dēļ, ņemot vērā ar ESKI aizsardzību saistītās jomas īpašās iezīmes, uzskatu, ka Slovākijas tiesiskajā regulējumā ir paredzētas pietiekamas garantijas, lai aizsargātu to personu tiesības uz aizstāvību, kurām ir atsaukta to drošības pielaišana.

10. Treškārt, precizēšu, ka no Hartas 47. panta izrietošās garantijas katrā ziņā nevar izraisīt to, ka tiesai, kurai ir jāpārbauda tāda lēmuma par drošības pielaišanas atsaukšanu likumība, kas daļēji ir balstīts uz klasificētu informāciju, ir jābūt pilnvarām atļaut personai, uz kuru attiecas šis lēmums, piekļuvi valsts drošības iestādes lietas materiāliem, kas satur šādu informāciju.

II. Pamatlietas fakti un prejudiciālie jautājumi

11. VDI 2018. gada 6. septembrī prasītājam pamatlietā izsniedza industriālās drošības apliecību, ar kuru tai tika atļauts iepazīties ar informāciju, kas klasificēta līmenī “Sevišķi slepeni”, nosūtīt informāciju, kura klasificēta līmenī “Slepeni”, papīra un elektroniskā formā un sagatavot

⁴ Skat. it īpaši Komisijas Lēmumu (ES, Euratom) 2015/444 (2015. gada 13. marts) par drošības noteikumiem Eiropas Savienības klasificētas informācijas aizsardzībai (OV 2015, L 72, 53. lpp.) un Eiropas Parlamenta Prezidija lēmumu (2013. gada 15. aprīlis) par noteikumiem attiecībā uz rīcību ar konfidenciālu informāciju Eiropas Parlamentā (OV 2014, C 96, 1. lpp.). Būtu jāmin arī Padomē sanākušo Eiropas Savienības dalībvalstu 2011. gada 4. maija nolīgums par tādās klasificētās informācijas aizsardzību, ar kuru apmainās Eiropas Savienības interesēs (OV 2011, C 202, 13. lpp.).

informāciju, kas klasificēta līmenī “Slepeni”. Turklāt pēc prasītājas pamatlietā lūguma 2018. gada 15. novembrī VDI tai izsniedza industriālās drošības sertifikātu attiecībā uz līmeni *SECRET UE/EU SECRET*.

12. Pēc tam VDI kļuva zināma neklasificēta informācija it īpaši par to, ka pret prasītāju pamatlietā vai tās vadītājiem sāka kriminālizmeklēšana, ka tā bija noslēgusi līgumus ar sabiedrībām, pret kurām tika veikta šāda izmeklēšana, ka tā bija samaksājusi šīm sabiedrībām apšaubāmas naudas summas un ka pastāvēja aizdomas par tās darbinieku saistību ar kādu citu sabiedrību, ar kuru tā bija piedalījies iepirkuma procedūrā, abas sabiedrības tādējādi bija iesniegušas piedāvājumus kā tādas, kurām ir kopīga kontrole.

13. VDI saņēma arī citu informāciju, kas ietverta dokumentos, kuri ir tikuši kvalificēti kā klasificēti rakstveida pierādījumi.

14. VDI piedāvāja prasītājai pamatlietā iespēju izteikties par noteiktu iegūto informāciju, bet ne par dažādiem klasificētiem rakstveida pierādījumiem vai tajos ietverto informāciju.

15. Ar 2020. gada 25. augusta lēmumu VDI atcēla prasītājas pamatlietā industriālās drošības apliecību un industriālās drošības sertifikātu. Minētās apliecības atcelšana bija pamatota ar konstatējumu, ka prasītāja pamatlietā rada drošības risku, jo pastāv komerciālas attiecības, kas var kaitēt Slovērijas Republikas interesēm drošības jomā, un darbības, kuras ir pretrunā šīs dalībvalsts ekonomiskajām interesēm. Pamatojot šo lēmumu, VDI atsauca, pirmkārt, uz neklasificētu informāciju, kuru tā detalizēti ir izklāstījusi, un, otrkārt, uz klasificētu informāciju, kuras saturu tā nav precizējusi. Minētajā lēmumā VDI arī precizēja, ka industriālās drošības apliecības atcelšana nozīmē industriālās drošības sertifikāta anulēšanu, jo šī sertifikāta derīgums ir atkarīgs no minētās apliecības derīguma.

16. Prasītāja pamatlietā pārsūdzēja VDI lēmumu Komitejā. Lai pamatotu šo pārsūdzību, tā galvenokārt apgalvoja, ka tai nav bijusi iespēja iepazīties ar VDI lietas materiāliem un uzzināt klasificēto rakstveida pierādījumu saturu. Prasītāja pamatlietā apstrīdēja arī VDI secinājumus, ciktāl tie bija balstīti uz neklasificētu informāciju.

17. Ar 2020. gada 4. novembra lēmumu Komiteja šo pārsūdzību noraidīja.

18. Prasītāja pamatlietā par šo lēmumu cēla prasību *Najvyšší súd Slovenskej republiky* (Slovērijas Republikas Augstākā tiesa).

19. Šajā prasībā prasītāja pamatlietā apgalvo, ka tās procesuālajām tiesībām saistībā ar piekļuvi lietas materiālu saturam nevarēja piemērot absolūtu ierobežojumu, vienīgi un vispārīgi balstoties uz to, ka runa ir par klasificētu informāciju. Tā arī kritizē faktu, ka VDI vadītājs tās advokātam ir atteicis piekļuvi šādai informācijai, pamatojoties uz ļoti vispārīgiem iemesliem. Tā apšaubā arī dažādos faktiskos un juridiskos apsvērumus, ar kuriem VDI un Komiteja ir pamatojušas savu secinājumu, ka prasītāja pamatlietā radīja drošības risku.

20. Pēc minētās prasības celšanas kompetence to izskatīt tika nodota *Najvyšší správný súd Slovenskej republiky* (Slovērijas Republikas Augstākā administratīvā tiesa). 2022. gada 28. septembrī VDI šai tiesai nosūtīja visus lietas materiālus, tostarp klasificētos rakstveida pierādījumus. Ar 2022. gada 4. oktobra lēmumu tās palātas priekšsēdētājs, kurai tika nodota prasība, noraidīja iespēju iepazīties ar šīm klasificētajām lietas materiālu daļām.

21. Tajā pašā dienā prasītājas pamatlietā advokāts lūdza šai tiesai iespēju iepazīties ar klasificētajiem rakstveida pierādījumiem, kurus bija pārsūtījusi VDI. Ar 2022. gada 5. oktobra vēstuli tās palātas priekšsēdētājs, kurai tika nodota prasība, noraidīja šo lūgumu, vienlaikus lūdzot VDI izskatīt iespēju dot atļauju šo pierādījumu paziņošanai minētajam advokātam. Ar 2022. gada 25. novembra vēstuli VDI atļāva paziņot tikai divus klasificētos rakstveida pierādījumus. Savukārt tā atteicās dot savu piekrišanu pārējo attiecīgo klasificēto rakstveida pierādījumu paziņošanai, pamatojot ar to, ka šāda paziņošana varot izraisīt informācijas avotu izpaušanu un apdraudēt izmeklēšanas, kas tika veiktas attiecībā uz prasītāju pamatlietā. Ar 2023. gada 16. janvāra vēstuli prasītājas pamatlietā advokāts vēlreiz lūdza iespēju iepazīties ar visiem klasificētajiem rakstveida pierādījumiem, pamatojoties arī uz Hartas 47. pantu, kā Tiesa to interpretējusi 2022. gada 22. septembra spriedumā *Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság* u.c.⁵.

22. Šajā kontekstā iesniedzējtiesa šaubās par Hartas piemērojamību tiesvedībai pamatlietā.

23. Šajā ziņā tā it īpaši uzsver, ka industriālās drošības sertifikāta derīguma nosacījumi ir noteikti Slovērijas tiesību aktos, kuros šāda sertifikāta derīgums ir saistīts ar industriālās drošības sertifikāta derīgumu, sīkāk nereglamentējot ne rikošanos ar ESKI, ne piekļuvi tai. Tomēr tā norāda, ka Lēmumā 2013/488 dalībvalstīm ir noteikti konkrēti pienākumi drošības pielaižu jomā līgumslēdzējiem, kuri šī lēmuma A papildinājumā ir definēti kā visas fiziskās vai juridiskās personas, kuras ir tiesīgas slēgt līgumus. Tādēļ valsts iestādēm, izsniedzot vai atsaucot industriālās drošības sertifikātus, esot jāņem vērā no minētā lēmuma izrietošie pienākumi. Fakts, ka atsevišķās Lēmuma 2013/488 normās ir atsauce uz valsts tiesisko regulējumu, kas šīm iestādēm ir jāievēro, neietekmējot šo konstatējumu, jo dalībvalstīm šis lēmums ir jāpiemēro, izmantojot valsts tiesībās paredzētos līdzekļus un procedūras.

24. Turklāt iesniedzējtiesa uzskata – apstākļi, ka piemērojama Slovērijas tiesiskais regulējums nav ticis pieņemts, lai nodrošinātu konkrēta Savienības tiesību akta īstenošanu, un ka tajā ir noteikta saikne starp industriālās drošības sertifikāta un valsts industriālās drošības apliecības derīgumu, nenozīmē, ka šī tiesiskā regulējuma piemērošana nevar būt uzskatāma par Savienības tiesību aktu īstenošanu. Šī tiesa arī norāda, ka apstrīdētā lēmuma pārbaude, kas tai jāveic, var būt situācija, kurā dalībvalsts īsteno Savienības tiesību aktus, un ka ne Lēmuma 2013/488 juridiskais pamats, ne LESD 346. panta 1. punkta a) apakšpunkts nevar izslēgt Hartas piemērošanu.

25. Gadījumā, ja Harta būtu piemērojama tiesvedībai pamatlietā, iesniedzējtiesa vēlas noskaidrot, vai Slovērijas tiesiskais regulējums un prakse attiecībā uz klasificēto informāciju ir saderīgi ar Hartas 47. pantu.

26. Šī Tiesa precizē, ka saskaņā ar šo tiesisko regulējumu šāda informācija bez ierobežojumiem ir pieejama tiesnešiem, kuriem ir jāspriež par prasībām attiecībā uz lēmumiem, kas ir pamatoti ar šādu informāciju. Savukārt prasītāja advokāts var piekļūt šai informācijai tikai pēc tam, kad ir saņēmis atļauju no iestādes, kura ir identificējusi attiecīgo klasificēto informāciju, un atteikumu piešķirt šo atļauju tiesa nevar pārskatīt. Turklāt šim advokātam joprojām ir jāievēro konfidencialitātes pienākums, un tāpat viņš nedrīkst izpaust savam klientam tās klasificētās informācijas saturu, kurai viņš ir piekļuvis.

27. Ņemot vērā šos elementus, iesniedzējtiesa norāda, ka varot paredzēt, ka atbilde uz jautājumu, vai minētais tiesiskais regulējums ir saderīgs ar Hartas 47. pantu, ir izsecināma no sprieduma *Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság* u.c. Šajā spriedumā Tiesa ir nospriedusi, ka Eiropas

⁵ C-159/21, turpmāk tekstā – “spriedums *Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság* u.c.”, EU:C:2022:708.

Parlamenta un Padomes Direktīvas 2013/32/ES (2013. gada 26. jūnijs) par kopējām procedūrām starptautiskās aizsardzības statusa piešķiršanai un atņemšanai⁶ 23. panta 1. punkts, lasot to kopsakarā ar šīs direktīvas 45. panta 4. punktu un Savienības tiesību vispārējā principa par tiesībām uz labu pārvaldību, kā arī Hartas 47. panta kontekstā, ir jāinterpretē tādējādi, ka tam ir pretrunā tāds valsts tiesiskais regulējums, kurā paredzēts, ka tad, ja lēmums, ar ko noraida starptautiskās aizsardzības pieteikumu vai atceļ šādu aizsardzību, ir pamatots ar informāciju, kuras izpaušana apdraudētu konkrētās dalībvalsts iekšējo drošību, attiecīgā persona vai tās padomdevējs var piekļūt šai informācijai tikai pēc tam, kad ir saņēmis atļauju šim nolūkam, viņiem nedrīkst darīt zināmu pat šādu lēmumu pamatojuma būtību, un tie nekādā gadījumā nedrīkst administratīvā procesa vai tiesvedības vajadzībām izmantot informāciju, kurai viņi ir piekļuvuši⁷. Turklāt minētajā spriedumā Tiesa ir precizējusi, ka, lai nodrošinātu attiecīgās personas tiesības uz aizstāvību, kompetentās tiesas tiesības piekļūt lietas materiāliem nevar aizstāt attiecīgās personas vai tās padomdevēja piekļuvi šajos lietas materiālos iekļautajai informācijai⁸.

28. Tomēr iesniedzējtiesa uzskata, ka esot jānosaka, vai risinājums, kas izriet no sprieduma *Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság* u.c., kurš saistīts ar kopējo procedūru starptautiskās aizsardzības statusa piešķiršanai un atņemšanai jomu, ir pilnībā attiecināms uz konkrēto gadījumu. Proti, pretēji tam, kā tas bija lietā, kurā tika pasludināts minētais spriedums, neesot acīmredzams, ka ar Lēmumā 2013/488, it īpaši tā 11. pantā un V pielikumā, paredzētajiem noteikumiem iestādes drošības pielaižu (IDP) piešķiršanas, ko veic valsts drošības iestāde, nolūkos attiecīgajam līgumslēdzējam varētu pamatot Savienības tiesību normās garantētās tiesības, uz kuru aizsardzību tas var atsaukties, balstoties uz Hartas 47. pantu. Attiecīgā gadījumā iesniedzējtiesa arī vēlētos saņemt precizējumus par tiesību aizsardzības tiesā saturu, kas izriet no šī panta, un to, kādām pilnvarām tai ir jābūt, lai nodrošinātu tiesības, kas izriet no minētā panta tādā situācijā kā pamatlietā.

29. Šādos apstākļos *Najvyšší správny súd Slovenskej republiky* (Slovākijas Republikas Augstākā administratīvā tiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

“1) Vai [Hartas] 51. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka dalībvalsts piemēro Savienības tiesības situācijā, kad šīs dalībvalsts tiesa pārbauda, vai ir likumīgs šīs valsts parlamenta īpašās komisijas lēmums, ar ko šī komisija kā otrās instances iestāde atstāja spēkā valsts drošības iestādes administratīvo lēmumu, ar kuru juridiskai personai tika atsaukta (atcelta)

- vispirms industriālās drošības apliecība, kas dod tiesības piekļūt klasificētai informācijai saskaņā ar valsts tiesību aktiem,
- vienlaikus un tikai šīs pielaižu atsaukšanas rezultātā arī – industriālās drošības sertifikāts, kas šai juridiskajai personai tika izdots, lai tā varētu piekļūt klasificētai informācijai, kas klasificēta kā “SECRET UE/EU SECRET” [Lēmuma 2013/488] 11. panta un tā V pielikuma – spēkā esošā redakcijā – izpratnē?

2) Ja atbilde uz pirmo jautājumu ir apstiprinoša, vai Hartas 47. panta pirmā un otrā daļa ir jāinterpretē tādējādi, ka tām ir pretrunā tāds valsts tiesiskais regulējums un prakse, saskaņā ar kuru

⁶ OV 2013, L 180, 60. lpp.

⁷ Skat. spriedumu *Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság* u.c. (60. punkts).

⁸ Skat. spriedumu *Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság* u.c. (57. punkts).

- a) valsts drošības iestādes lēmumā atsaukt (atcelt) minēto apliecību un sertifikātu nav norādīta klasificēta informācija, kuras dēļ šī iestāde secināja, ka ir izpildīti to atsaukšanas (atcelšanas) nosacījumi, bet ir norādīta tikai atsauce uz attiecīgo šīs iestādes lietas materiālos esošo dokumentu, kurš satur minēto klasificēto informāciju,
 - b) attiecīgajai juridiskajai personai nav piekļuves valsts drošības iestādes lietas materiāliem un atsevišķiem dokumentiem, kas satur klasificēto informāciju, kuras dēļ šī iestāde secināja, ka attiecīgās pielāides atsaukšana (atcelšana) ir pamatota,
 - c) piekļuvi šiem lietas materiāliem un šādiem dokumentiem var iegūt attiecīgās juridiskās personas advokāts, tomēr tikai ar valsts drošības iestādes vadītāja piekrišanu vai, pakārtoti, ar citas iestādes, kas šos dokumentus ir iesniegusi valsts drošības iestādei, piekrišanu, tomēr arī pēc tam, kad viņš ir ieguvis piekļuvi, viņam ir pienākums nodrošināt lietas materiālu un šo dokumentu konfidencialitāti,
 - d) piekļuve šiem lietas materiāliem un dokumentiem pilnā apmērā ir tomēr tiesai, kas izvērtē pirmajā jautājumā aprakstītā lēmuma likumību?
- 3) Ja atbilde uz otro jautājumu ir apstiprinoša, vai Hartas 47. panta pirmā un otrā daļa ir jāinterpretē tādējādi, ka tās tieši ļauj (vai, pakārtoti, uzdod) tiesai, kas izvērtē pirmajā jautājumā aprakstītā lēmuma likumību, nepiemērot otrajā jautājumā aprakstītās tiesību normas un praksi, kā arī piešķirt attiecīgajai juridiskajai personai vai tās advokātam piekļuvi valsts drošības iestādes lietas materiāliem vai, pakārtoti, dokumentiem, kas satur klasificētu informāciju, ja šī tiesa to uzskata par nepieciešamu, lai nodrošinātu tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību un uz sacīkstes principu balstītu procesu?
- 4) Ja atbilde uz trešo jautājumu ir apstiprinoša, vai Hartas 51. panta 1. un 2. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tiesas pilnvaras piešķirt piekļuvi lietas materiāliem vai, pakārtoti, dokumentiem trešā jautājuma izpratnē, attiecas
- tikai uz tām lietas materiālu vai dokumentu daļām, kuras satur informāciju, kas ir būtiska, lai novērtētu industriālo drošību Lēmuma 2013/488 11. panta un tā V pielikuma izpratnē, vai
 - arī uz tām lietas materiālu vai dokumentu daļām, kuras satur informāciju, kas ir būtiska tikai, lai izvērtētu industriālo drošību saskaņā ar valsts tiesību aktiem, t.i., ārpus Lēmumā 2013/488 paredzētajiem priekšnoteikumiem?”

30. Komiteja, Slovēkijas un Igaunijas valdības, Eiropas Savienības Padome, kā arī Eiropas Komisija iesniedza rakstveida apsvērumus.

31. Tiesas sēde mutvārdu paskaidrojumu uzklaušīšanai notika 2024. gada 30. janvārī un tajā piedalījās *protectus*, Komiteja, Slovēkija un Francijas valdības, Padome, kā arī Komisija.

III. Juridiskā analīze

32. Izskatāmajā lietā iesniedzējtiesa vēlas saņemt no Tiesas precizējumus par tiesību uz efektīvu tiesību aizsardzību līdzsvarošanu ar valsts drošības aizsardzību, kas jāveic saistībā ar prasību par lēmumu, kurš ir īpaši ir balstīts uz klasificētu informāciju un ar kuru ir atsaukti, pirmkārt, industriālās drošības apliecība, kas ļauj piekļūt dalībvalsts klasificētajai informācijai, un, otrkārt, industriālās drošības sertifikāts, ar ko ir atļauta piekļuve ESKI.

33. Lai lemtu par prasību, kas celta par šo lēmumu, iesniedzējtiesa būtībā jautā Tiesai, vai Slovākijas tiesiskais regulējums ir saderīgs ar Savienības tiesībām, ciktāl ar šo regulējumu ir ierobežota attiecīgās personas piekļuve klasificētajai informācijai, kura ir attiecībā uz to pieņemtā lēmuma pamatā, un kādām pilnvarām ir jābūt kompetentajai tiesai, lai nodrošinātu šīs personas tiesības.

A. Par Tiesas kompetenci

34. Komiteja apgalvo, ka Tiesai nav kompetences atbildēt uz lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu, jo pamatlietā aplūkojamā situācija neietilpst Savienības tiesību piemērošanas jomā.

35. Tā kā šajā ziņā izvirzītie argumenti ir vērsti uz to, lai pierādītu, ka Harta nav piemērojama pamatlietā, tie ir jāizvērtē, lai atbildētu uz pirmo prejudiciālo jautājumu, kas ir saistīts ar šo punktu. Pamatojot šo konstatējumu, jānorāda, ka iebildums par Savienības tiesību normas nepiemērojamību pamatlietā attiecas uz uzdotā jautājuma būtību⁹.

B. Par pirmo prejudiciālo jautājumu

36. Ar pirmo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai Hartas 51. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka dalībvalsts īsteno Savienības tiesību aktus, ja kāda no tās tiesām pārbauda tāda lēmuma tiesiskumu, ar kuru ir atcelti, pirmkārt, industriālās drošības apliecība, kas ļauj piekļūt dalībvalsts klasificētai informācijai, un, otrkārt, industriālās drošības sertifikāts, ar ko ir atļauta piekļuve ESKI Lēmuma 2013/488 11. panta un V pielikuma izpratnē.

37. Klasificētu informāciju, nosacījumus, lai varētu ar to iepazīties, industriālās drošības apliecības izsniegšanas un atcelšanas nosacījumus, kā arī ar to saistīto procedūru Slovākijas tiesībās reglamentē *zákon č. 215/2004 Z. z. o ochrane utajovaných skutočností* (Likums Nr. 215/2004 par klasificētas informācijas aizsardzību¹⁰).

38. No Likuma Nr. 215/2004 50. panta 1. punkta izriet, ka tad, “ja drošības pielāides piešķiršanas procedūrā tiek konstatēts, ka uzņēmējs atbilst 46. pantā [11] minētajiem nosacījumiem, VDI izsniedz tam industriālās drošības apliecību”. Saskaņā ar šī panta 5. punktu, “ja VDI konstatē, ka uzņēmējs vairs neatbilst kādam no 46. pantā minētajiem industriālās drošības nosacījumiem vai ka tas ir nopietni vai atkārtoti pārkāpis pienākumus klasificētas informācijas aizsardzības jomā, tā atceļ apliecības derīgumu”. Tieši pamatojoties uz šo pēdējo minēto tiesību normu, VDI nolēma atcelt industriālās drošības apliecību, kas bija piešķirta *protectus*.

⁹ Skat. it īpaši spriedumu, 2024. gada 25. aprīlis, NW un PQ (Klasificēta informācija) (C-420/22 un C-528/22, turpmāk tekstā – “spriedums NW un PQ”, EU:C:2024:344, 55. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

¹⁰ Turpmāk tekstā – “Likums Nr. 215/2004”.

¹¹ Likuma Nr. 215/2004 46. panta c) punktā it īpaši ir paredzēts, ka uzņēmēja industriālās drošības apliecību var izsniegt tikai tādām uzņēmējām, kurš ir “uzticams no drošības viedokļa”.

39. Savukārt industriālās drošības sertifikāta izsniegšanas nosacījumi ir paredzēti *vyhláška* č. 134/2016 Z. z. o *personálnej bezpečnosti* (Dekrēts Nr. 134/2016 par drošību attiecībā uz personālu)¹² 5. panta 6. punktā, kurā ir atsauce uz šī panta 1.–5. punktā minētā fiziskas personas drošības pielaišanas sertifikāta izsniegšanas nosacījumiem. No šo tiesību normu kombinācijas it īpaši izriet, pirmkārt, ka industriālās drošības sertifikātā ir norādīts ESKI, kurai persona var piekļūt, maksimālais klasifikācijas līmenis un Savienības tiesiskā regulējuma, saskaņā ar kuru šai personai ir atļauta piekļuve klasificētajai informācijai, atbilstošās tiesību normas¹³. Otrkārt, šī sertifikāta derīgums ir saistīts ar industriālās drošības apliecības derīgumu¹⁴.

40. Lai noteiktu, vai situācija, kurā valsts tiesa pārbauda tāda lēmuma likumību, ar kuru ir atceltas šīs drošības pielaišanas atbilstoši šādi aprakstītajam valsts tiesiskajam regulējumam, ir uzskatāma par Savienības tiesību aktu īstenošanu, ir jāatgādina, kāda ir Hartas piemērošanas joma, ciktāl runa ir par dalībvalstu rīcību. Tā ir noteikta Hartas 51. panta 1. punktā, saskaņā ar kuru Hartas noteikumi uz dalībvalstīm attiecas vienīgi tad, ja tās īsteno Savienības tiesību aktus. Šis Hartas pants apstiprina Tiesas pastāvīgo judikatūru, atbilstoši kurai Savienības tiesību sistēmā garantētās pamattiesības ir piemērojamas visās situācijās, kuras reglamentē Savienības tiesības, taču ne ārpus šādām situācijām¹⁵. Tādējādi, ja valsts tiesiskais regulējums ietilpst Savienības tiesību piemērošanas jomā, Tiesai prejudiciālā nolēmuma tiesvedībā ir jāsniedz visi nepieciešamie interpretācijas elementi, lai valsts tiesa varētu izvērtēt šī regulējuma saderību ar pamattiesībām, kuru ievērošanu tā garantē¹⁶. Turpretī, ja tiesiskā situācija neietilpst Savienības tiesību piemērošanas jomā, Tiesas kompetencē nav to izskatīt, un attiecīgā gadījumā ar tām Hartas normām, uz kurām ir izdarīta atsauce, vien nevar pamatot šo kompetenci¹⁷.

41. Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru jēdziens “Savienības tiesību aktu īstenošana” Hartas 51. panta 1. punkta izpratnē nozīmē, ka ir jābūt savstarpējai saiknei starp Savienības tiesību aktu un attiecīgo valsts pasākumu, kas ir ciešāka nekā divu jomu līdzīgums vai vienas jomas netiešā ietekme uz otru jomu, ņemot vērā Tiesas definētos vērtējuma kritērijus¹⁸.

42. Tātad, lai noskaidrotu, vai valsts īstenots pasākums ir “Savienības tiesību aktu īstenošana” Hartas 51. panta 1. punkta izpratnē, papildus citiem elementiem ir jāpārbauda, vai attiecīgā valsts tiesiskā regulējuma mērķis ir piemērot Savienības tiesību normu, kāda ir šī regulējuma būtība un vai tam ir vēl citi mērķi papildus tiem, kas ir noteikti Savienības tiesībās, pat ja šis regulējums Savienības tiesības var ietekmēt netieši, kā arī tas, vai pastāv kāds speciāls Savienības tiesību regulējums šajā jomā vai tāds, kas šo jomu var ietekmēt¹⁹.

¹² Turpmāk tekstā – “Dekrēts Nr. 134/2016”.

¹³ Skat. Dekrēta Nr. 134/2016 5. panta 1. punkta d) apakšpunktu.

¹⁴ Skat. Dekrēta Nr. 134/2016 5. panta 4. punkta a) apakšpunktu.

¹⁵ Skat. it īpaši spriedumus, 2013. gada 26. februāris, *Åkerberg Fransson* (C-617/10, EU:C:2013:105, 17. un 19. punkts, kā arī tajos minētā judikatūra); 2022. gada 5. maijs, *BPC Lux 2* u.c. (C-83/20, EU:C:2022:346, 25. un 26. punkts), kā arī 2024. gada 25. janvāris, *Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Craiova* u.c. (C-58/22, EU:C:2024:70, 40. punkts un tajā minētā judikatūra).

¹⁶ Skat. it īpaši spriedumus, 2013. gada 26. februāris, *Åkerberg Fransson* (C-617/10, EU:C:2013:105, 19. punkts), un 2017. gada 13. decembris, *El Hassani* (C-403/16, EU:C:2017:960, 33. punkts).

¹⁷ Skat. it īpaši spriedumu, 2024. gada 25. janvāris, *Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Craiova* u.c. (C-58/22, EU:C:2024:70, 40. punkts un tajā minētā judikatūra).

¹⁸ Skat. it īpaši spriedumus, 2016. gada 6. oktobris, *Paoletti* u.c. (C-218/15, EU:C:2016:748, 14. punkts un tajā minētā judikatūra), kā arī 2022. gada 24. februāris, *Glavna direkcija “Pozharna bezopasnost i zashtita na naselenieto”* (C-262/20, EU:C:2022:117, 60. punkts un tajā minētā judikatūra).

¹⁹ Skat. it īpaši spriedumu, 2022. gada 5. maijs, *BPC Lux 2* u.c. (C-83/20, EU:C:2022:346, 27. punkts un tajā minētā judikatūra).

43. Iepriekš esmu norādījis, ka ESKI aizsardzība Savienības tiesībās vēl nav reglamentēta horizontālas piemērojamības normā, kas attiektos uz visām Savienības iestādēm un struktūrām. Šīs aizsardzības sistēma tādējādi izriet no vairākiem atsevišķiem tiesību aktiem, kas ir specifiski katrai Savienības iestādei vai struktūrai.

44. Konkrētajā gadījumā iesniedzējtiesa norāda uz Lēmumu 2013/488 kā pamatlietā piemērojamo Savienības tiesību normu. Tā kā šī tiesa nav sniegusi precizējumus par savu izvēli drīzāk lūgt interpretēt šo lēmumu, nevis kādu citu, manuprāt, ir jāpamatojas uz premisu, uz kuru ir balstīta ar LESD 267. pantā paredzēto procedūru ieviestā tiesu iestāžu sadarbība, proti, ka valsts tiesa ir atbildīga par lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu tiesiskā regulējuma un faktisko apstākļus noteikšanu, kuru pareizība Tiesai nav jāpārbauda, un ka uz jautājumiem par Savienības tiesību interpretāciju, kurus valsts tiesa uzdevusi šajā kontekstā, attiecas nozīmīguma prezumpcija²⁰. Līdz ar to uzskatu, ka Savienības tiesību aktu īstenošanas esamības novērtējums pamatlietā ir jāveic, ņemot vērā minēto lēmumu.

45. Lai noteiktu, vai pamatlietā aplūkojamā situācija ir uzskatāma par Savienības tiesību aktu īstenošanu, ir jānorāda dažādie pienākumi, kas dalībvalstīm uzlikti ar Lēmumu 2013/488, kuru Padome ir pieņēmusi saskaņā ar savām iekšējās organizācijas pilnvarām.

46. Kā norādīts šī lēmuma 1. apsvērumā, tā mērķis ir “attīstīt[..] Padomes darbības visās jomās, kurās jārikojas ar klasificētu informāciju, [izveidojot] vispusīgu drošības sistēmu klasificētas informācijas aizsardzībai, kas attiektos uz Padomi, tās Ģenerālsekretariātu un dalībvalstīm”. Raugoties no šāda skatpunkta, no minētā lēmuma 3. apsvēruma izriet, ka “saskaņā ar saviem normatīvajiem aktiem un tiktāl, ciktāl tas vajadzīgs Padomes darbībai, dalībvalstīm būtu jāievēro šis lēmums gadījumos, kad to kompetentās iestādes, personāls vai līgumslēdzēji rīkojas ar ESKI, lai ikvienam būtu garantija, ka ESKI tiek aizsargāta līdzvērtīgā līmenī”.

47. Tādējādi, kā tas ir paredzēts Lēmuma 2013/488 1. panta 1. punktā, šajā lēmumā ir “noteikti ESKI aizsardzības pamatprincipi un minimālie drošības standarti”. Saskaņā ar minētā panta 2. punktu “minētie pamatprincipi un minimālie standarti attiecas uz Padomi un [Padomes Ģenerālsekretariātu (turpmāk tekstā – “PĢS”)], un tos ievēro dalībvalstis saskaņā ar saviem attiecīgajiem normatīvajiem aktiem, lai ikvienam būtu garantija, ka ir nodrošināts līdzvērtīgs ESKI aizsardzības līmenis”.

48. Saskaņā ar šī lēmuma 2. panta 1. punktu “[ESKI] ir jebkura informācija vai materiāli, kuriem piemērota ES drošības klasifikācija un kuru neatļauta izpaušana var izraisīt dažāda līmeņa apdraudējumu Eiropas Savienības vai vienas vai vairāku tās dalībvalstu interesēm”.

49. Lai aizsargātu ESKI, dalībvalstīm ir jāveic pasākumi, ja uzņēmējiem ir vajadzīga piekļuve šādai informācijai.

50. Šādā aspektā Lēmuma 2013/488 11. panta 1. punktā “industriālā drošība” ir definēta kā “pasākumu piemērošana nolūkā nodrošināt, ka līgumslēdzējs vai apakšlīgumslēdzējs aizsargā ESKI sarunu laikā pirms klasificēta līguma slēgšanas un klasificēto līgumu darbības laikā. Tādi līgumi nav saistīti ar piekļuvi informācijai, kas klasificēta kā *TRÈS SECRET UE/EU TOP SECRET*”.

²⁰ Skat. it īpaši spriedumu, 2023. gada 30. novembris, *Ministero dell'Istruzione un INPS (C-270/22, EU:C:2023:933, 34. punkts un tajā minētā judikatūra)*.

51. Šādu pasākumu piemērošana ir nepieciešama, jo saskaņā ar Lēmuma 2013/488 11. panta 2. punktu “PĢS līgumā var uzticēt uzdevumus, kas ietver vai ir saistīti ar piekļuvi ESKI vai rīkošanos ar to, vai tās glabāšanu, kuru veic rūpniecības vai citas vienības, kas reģistrētas dalībvalstī [..]”.

52. Šajā kontekstā ESKI aizsardzība it īpaši nozīmē, ka:

- PĢS kā līgumslēdzēja iestāde nodrošina, ka, piešķirot klasificētu līgumu rūpniecības vai citām vienībām, tiek ievēroti Lēmumā 2013/488 noteiktie un attiecīgajā līgumā minētie industriālās drošības minimālie standarti (11. panta 3. punkts);
- katras dalībvalsts valsts drošības iestāde, izraudzītā drošības iestāde vai cita kompetenta iestāde tiktāl, cik tas iespējams saskaņā ar attiecīgās valsts normatīvajiem aktiem, nodrošina, ka līgumslēdzēji un apakšlīgumslēdzēji, kas reģistrēti tās teritorijā, veic visus piemērotos pasākumus, lai aizsargātu šādu ESKI sarunās pirms klasificēta līguma slēgšanas un klasificēto līgumu darbības laikā (11. panta 4. punkts), un
- katras dalībvalsts valsts drošības iestāde, izraudzītā drošības iestāde vai cita kompetenta iestāde atbilstīgi valsts normatīvajiem aktiem nodrošina, ka tās teritorijā reģistrētajiem līgumslēdzējiem un apakšlīgumslēdzējiem, kas iesaistīti klasificētos līgumos vai apakšlīgumos un kam savās telpās vajadzīga piekļuve informācijai, kura klasificēta kā *CONFIDENTIEL UE/EU CONFIDENTIAL* vai *SECRET UE/EU SECRET*, izpildot minētos līgumus vai pirms to parakstīšanas, vajadzīga atbilstīga klasifikācijas līmeņa iestādes drošības pielaide (IDP) (11. panta 5. punkts).

53. Lēmuma 2013/488 A papildinājumā klasificēts līgums ir definēts kā “līgums, kuru PĢS slēdz ar līgumslēdzēju par ražojumu piegādi, darbu veikšanu vai pakalpojumu sniegšanu un kura izpilde prasa vai ir saistīta ar piekļuvi ESKI vai tās sagatavošanu”. Savukārt IDP ir definēta kā “[valsts drošības iestādes] vai [izraudzītās drošības iestādes] administratīvs konstatējums, ka no drošības viedokļa iestāde spēj nodrošināt pietiekamu ESKI aizsardzību konkrētā drošības klasifikācijas līmenī”.

54. Kā norādīts Lēmuma 2013/488 15. panta 3. punktā, atbildība par ESKI aizsardzības pamatprincipu un minimālo drošības standartu īstenošanu gulstas it īpaši uz dalībvalstīm.

55. Tādējādi dalībvalstīm “saskaņā ar saviem attiecīgajiem normatīvajiem aktiem” ir jāveic “atbilstīg[i] pasākum[i], lai nodrošinātu, ka, rīkojoties ar ESKI vai to glabājot, [Lēmumu 2013/488] ievēro” virkne personu, tostarp tās, kurām “ieņemamā amata dēļ ar pienācīgām atļaujām ir piekļuve ESKI” (15. panta 3. punkta c) apakšpunkts), un “dalībvalstu līgumslēdzēji neatkarīgi no tā, vai tie strādā dalībvalsts teritorijā vai ārzemēs” (15. panta 3. punkta d) apakšpunkts).

56. Turklāt, lai īstenotu Lēmuma 2013/488 15. panta 3. punktu, šī lēmuma 16. panta 3. punkta a) apakšpunktā ir paredzēts, ka dalībvalstis izraugās valsts drošības iestādi, kas ir atbildīga par drošības pasākumiem ESKI aizsardzībai, it īpaši, lai:

- “attiecīgajā dalībvalstī vai ārvalstīs jebkāda valsts dienesta, valsts vai privātas struktūras vai aģentūras glabātā ESKI būtu aizsargāta saskaņā ar šo lēmumu” (16. panta 3. punkta a) apakšpunkta i) ievilkums);

- “regulāri pārbaudītu vai izvērtētu ESKI aizsardzībai paredzētos drošības pasākumus” (16. panta 3. punkta a) apakšpunkta ii) ievilkums) un
- “visas personas, kas strādā valsts pārvaldē vai pie līgumslēdzēja un kam var tikt piešķirta atļauja piekļūt klasificētai informācijai, kura klasificēta kā *CONFIDENTIEL UE/EU CONFIDENTIAL* vai augstāk, attiecīgi saņemtu drošības pielaidi vai saņemtu citu pienācīgu atļauju saskaņā ar valsts normatīvajiem aktiem” (16. panta 3. punkta a) apakšpunkta iii) ievilkums).

57. No šīm tiesību normām izriet, ka Lēmumā 2013/488 dalībvalstīm ir noteikta virkne konkrētu pienākumu ESKI aizsardzības jomā. Viens no šiem pienākumiem ir tāds, ka dalībvalstīm ir jānodrošina, lai personas, kurām, veicot savu darbību, ir nepieciešama piekļuve ESKI, saņemtu no valsts drošības iestādes drošības pielaidi.

58. Rezumējot, Lēmumā 2013/488 ir paredzēta dalībvalstu vispārēja atbildība par to, lai konkrētas personas ievērotu šo lēmumu (15. panta 3. punkts), lai nodrošinātu ESKI aizsardzības noteikumu piemērošanu (16. panta 3. punkts) vai lai līgumslēdzējiem un apakšlīgumslēdzējiem, kas iesaistīti klasificētos līgumos, ir IDP (11. panta 5. punkts).

59. Norādišu, ka Lēmumā 2013/488 nav tikai vispārīgi noteikts pienākums personām, kurām, veicot savu darbību, ir nepieciešama piekļuve ESKI, saņemt drošības pielaidi no valsts drošības iestādes. Proti, šajā lēmumā ir paredzēti arī konkrēti noteikumi, kas reglamentē drošības pielaides piešķiršanas procedūru un tās nosacījumus.

60. Tādējādi minētā lēmuma V pielikuma III sadaļā ir ietverts 8.–13. punkts, kuri ir formulēti šādi:

“8. IDP piešķir dalībvalsts [valsts drošības iestāde]/[izraudzītā drošības iestāde] vai jebkura cita kompetentā iestāde, lai saskaņā ar valsts normatīvajiem aktiem apliecinātu, ka rūpniecības vai cita vienība savās telpās spēj nodrošināt pietiekamu ESKI aizsardzību attiecīgā klasifikācijas līmenī (*CONFIDENTIEL UE/EU CONFIDENTIAL* vai *SECRET UE/EU SECRET*). To iesniedz PĢS kā līgumslēdzējai iestādei, pirms līgumslēdzējam vai apakšlīgumslēdzējam vai iespējamam līgumslēdzējam vai apakšlīgumslēdzējam var piešķirt vai nodrošināt piekļuvi ESKI.

9. Izsniedzot IDP, attiecīgā [valsts drošības iestāde] vai [izraudzītā drošības iestāde] vismaz:

- a) novērtē rūpniecības vai citas vienības integritāti;
- b) novērtē atbildību, kontroli vai iespējas izdarīt neatļautu ietekmi, ko var uzskatīt par drošības risku;
- c) pārbauda, vai rūpniecības vai cita vienība iestādē ir izveidojusi drošības sistēmu, kurā ietverti visi atbilstīgie drošības pasākumi, kas vajadzīgi, lai aizsargātu informāciju vai materiālus, kas saskaņā ar šajā lēmumā izklāstītajām prasībām klasificēti kā *CONFIDENTIEL UE/EU CONFIDENTIAL* vai *SECRET UE/EU SECRET*;
- d) pārbauda, vai to vadības, īpašnieku un darbinieku personāla drošības statuss, kuriem vajadzīga piekļuve informācijai, kas klasificēta kā *CONFIDENTIEL UE/EU CONFIDENTIAL* vai *SECRET UE/EU SECRET*, ir noteikts saskaņā ar šajā lēmumā noteiktajām prasībām; un
- e) pārbauda, vai rūpniecības vai cita vienība ir iecēlusi iestādes drošības ierēdņi, kurš ir atbildīgs savas vadības priekšā par drošības pienākumu īstenošanu šajā vienībā.

10. Ja vajadzīgs, PĢS kā līgumslēdzēja iestāde paziņo attiecīgajai [valsts drošības iestādei]/[izraudzītajai drošības iestādei] vai jebkurai citai kompetentajai drošības iestādei, ka IDP ir vajadzīga pirms līguma parakstīšanas vai līguma pildīšanas laikā. Pirms līguma parakstīšanas pieprasa IDP vai [personāla drošības pielaidi (PDP)], ja priekšlikuma iesniegšanas procesā ir jāsniedz ESKI, kas klasificēta kā *CONFIDENTIEL UE/EU CONFIDENTIAL* vai *SECRET UE/EU SECRET*.

11. Līgumslēdzēja iestāde piešķir klasificētu līgumu izraudzītajam pretendentam tikai tad, kad saņemts tās dalībvalsts [valsts drošības iestādes]/[izraudzītās drošības iestādes] vai kādas citas kompetentās drošības iestādes apstiprinājums, kurā reģistrēti iesaistītie līgumslēdzēji vai apakšlīgumslēdzēji, ka viņiem ir izsniegta atbilstīga IDP, ja tas vajadzīgs.

12. [Valsts drošības iestāde]/[izraudzītā drošības iestāde] vai kāda cita kompetentā drošības iestāde, kas izsniegusi IDP, paziņo PĢS kā līgumslēdzējai iestādei par izmaiņām, kas ietekmē IDP. Apakšlīguma gadījumā attiecīgi informē [valsts drošības iestādi]/[izraudzīto drošības iestādes] vai citu kompetento drošības iestādi.

13. Ja attiecīgā [valsts drošības iestāde]/[izraudzītā drošības iestāde] vai kāda cita kompetentā drošības iestāde atceļ IDP, tas ir pietiekams pamats PĢS kā līgumslēdzējai iestādei izbeigt klasificētu līgumu vai izslēgt attiecīgo pretendentu no iepirkuma procedūras.”

61. Lai noteiktu, vai, ņemot vērā šādi aprakstītās Savienības tiesību normas, pamatlietā aplūkojamā situācija ir uzskatāma par šo tiesību īstenošanu, manuprāt, ir jānošķir pielaide, kas *protectus* bija piešķirta, lai piekļūtu saskaņā ar valsts tiesību aktiem klasificētajai informācijai, un pielaide, kas tai ļāva iepazīties ar ESKI.

62. Tādējādi situācija, kurā VDI, pirmkārt, *protectus* ir izsniegusi *industriālās drošības apliecību*, kas tai ļāva iepazīties ar informāciju, kas klasificēta saskaņā ar valsts tiesību aktiem, un, otrkārt, atcēla šo apliecību, manuprāt, nav uzskatāma par Savienības tiesību aktu īstenošanu. Proti, Lēmumā 2013/488 nav ietvertas tiesību normas, kuru mērķis būtu reglamentēt valsts iestāžu pieņemtos lēmumus par piekļuvi valsts tiesībās paredzētajos nolūkos informācijai, kas klasificēta saskaņā ar šīm tiesībām. Turklāt no Tiesas rīcībā esošajiem lietas materiāliem neizriet, ka ar citiem Savienības tiesību aktiem būtu veikta jebkāda valsts noteikumu, kas reglamentē šādas informācijas statusu, saskaņošana. Būtu jāpiebilst, ka nesen spriedumā NW un PQ (Klasificēta informācija) Tiesa konstatēja, ka uz valstu tiesiskā regulējuma noteikumiem par informācijas klasificēšanu un deklasificēšanu neattiecas Savienības tiesību aktu saskaņotie noteikumi²¹.

63. No tā izriet, ka Slovērijas tiesiskais regulējums par industriālās drošības apliecību, tāpat kā pasākumi saistībā ar šo apliecību, kurus veikušas Slovērijas iestādes, ir jāuzskata par tādiem, uz kuriem attiecas tikai valsts tiesības un kuri tādējādi neietilpst Savienības tiesību piemērošanas jomā. Līdz ar to lēmuma, ar ko ir atcelta industriālās drošības apliecība, likumības vērtējums neparādās kā tāds, kurš tieši būtu uzskatāms par “Savienības tiesību aktu īstenošanas” veidu Hartas 51. panta 1. punkta izpratnē.

64. Savukārt situācija, kurā VDI, pirmkārt, *protectus* ir izsniegusi *industriālās drošības sertifikātu*, kas tai ļāva piekļūt ESKI attiecībā uz *SECRET UE/EU SECRET* līmeni, un, otrkārt, atcēla šo sertifikātu, manuprāt, ir uzskatāma par Savienības tiesību aktu īstenošanu.

²¹ Skat. spriedumu NW un PQ (Klasificēta informācija) (103. punkts).

65. Proti, industriālās drošības sertifikātu, kurā, atgādināšu, saskaņā ar Slovākijas tiesisko regulējumu ir norādīts ESKI, kurai persona var piekļūt, maksimālais klasifikācijas līmenis un Savienības tiesiskā regulējuma, saskaņā ar kuru ir atļauta šīs personas piekļuve klasificētajai informācijai, atbilstošās normas, var uzskatīt par tādu, kam ir mērķis un sekas, kuri pārklājas ar Lēmumā 2013/488 paredzētās IDP mērķi un sekām. Turklāt saskaņā ar to, kas izriet no šī lēmuma, valsts drošības iestāde, konkrētajā gadījumā – VDI, ir atbildīga par pielaišanas piešķiršanas procedūras īstenošanu. Tāpat no Slovākijas tiesiskā regulējuma izriet, ka drošības pielaišanas piešķiršanas procedūras mērķis ir ļaut personai, kam ir šāda pielaišana, iepazīties ar klasificētu informāciju saistībā ar to uzdevumu izpildi, kuri izriet no Slovākijas Republikai saistoša starptautiska līguma²², no kā var secināt, ka šim tiesiskajam regulējumam nav tikai valsts mēroga mērķis, kas tādējādi atšķirtos no Lēmuma 2013/488 mērķa.

66. Piebildešu, ka iemeslus, kuru dēļ VDI ir atcēlusi prasītājas pamatlietā industriālās drošības sertifikātu un kuri būtībā ir saistīti ar to, ka tā radīja drošības risku tādu komerciālu attiecību dēļ, kas var kaitēt Slovākijas Republikas interesēm drošības jomā, un tādu darbību dēļ, kuras ir pretrunā šīs dalībvalsts ekonomiskajām interesēm, var analizēt kā tādus, kas nozīmē, ka prasītāja pamatlietā vairs neatbilst minimālajiem nosacījumiem IDP piešķiršanai, kuri ir ietverti Lēmuma 2013/488 V pielikumā²³.

67. Apstāklis, ka saskaņā ar Slovākijas tiesisko regulējumu industriālās drošības sertifikāta derīgums ir saistīts ar industriālās drošības apliecības derīgumu²⁴, manuprāt, nevar izraisīt to, ka pamatlietā aplūkojamā situācija tiek izslēgta no Savienības tiesību piemērošanas jomas. Proti, abas drošības pielaišanas tika atceltas konstatētā drošības riska dēļ.

68. Turklāt saikne starp industriālās drošības sertifikāta un industriālās drošības apliecības derīgumu man šķiet loģiska, jo, kā Komiteja atzīst rakstveida apsvērumos, ja saskaņā ar valsts tiesībām saistībā ar attiecīgo vienību ir ticis konstatēts drošības risks, šis risks nevar aprobežoties tikai ar Slovākijas Republikas teritoriju, bet tas noteikti ir jāattiecina uz visām šīs dalībvalsts ārējo attiecību jomām. Šajā jomā dalībvalstu intereses un Savienības intereses ir cieši saistītas, un tādējādi ir normāli, ka valsts līmenī konstatētam drošības riskam, it īpaši pamatojoties uz klasificēto informāciju saskaņā ar valsts tiesību aktiem, ir tieša ietekme uz pielaidi piekļūšanai ESKI. Šī saikne starp dalībvalstu interesēm un Savienības interesēm turklāt ir izteikta pašā Lēmuma 2013/488 2. panta 1. punktā ietvertajā ESKI jēdziena definīcijā, kurā uzsvērts tas, ka šāda informācija ir tāda, “kur[as] neatļauta izpaušana var izraisīt dažāda līmeņa apdraudējumu *Eiropas Savienības vai vienas vai vairāku tās dalībvalstu interesēm*”²⁵.

69. Turklāt attiecīgā uzņēmuma ietekmējamība var izrietēt no informācijas, kas klasificēta saskaņā ar valsts tiesību aktiem, taču tas neizslēdz Savienības tiesību aktu īstenošanas esamību saistībā ar akta, ar kuru personai ir atļauta piekļuve ESKI, atcelšanu. Tāpat ir jāprecizē, ka apstāklis, kā iesniedzējtiesa to norāda sava nolēmuma 35. un 37. punktā, ka valsts industriālās drošības apliecības atsaukšana bija balstīta vienīgi uz uzticamības kritēriju no drošības viedokļa, kā tas ir definēts valsts tiesiskajā regulējumā, pieļauj to, ka pamatlietā aplūkojamā situācija ir uzskatāma par Savienības tiesību aktu īstenošanu. Šajā ziņā norādišu, ka saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru, lai arī vienīgi dalībvalstu ziņā ir noteikt to būtiskās drošības intereses un

²² Skat. Likuma Nr. 215/2004 60. panta 7. punktu, kas saistībā ar Dekrēta Nr. 134/2016 5. panta 6. punktu ir piemērojams industriālās drošības sertifikātam.

²³ Skat. it īpaši šī pielikuma 9. punkta a) un b) apakšpunktu.

²⁴ Skat. Dekrēta Nr. 134/2016 5. panta 4. punkta a) apakšpunktu.

²⁵ Mans izcēlums. Lēmuma 2013/488 B papildinājums par drošības klasifikāciju atbilstību arī liecina par ciešu saikni starp valstu klasifikācijām un Savienības klasifikācijām.

veikt pienācīgus pasākumus, lai nodrošinātu to iekšējo un ārējo drošību, tikai tas apstākļi vien, ka valsts pasākums ir veikts, lai aizsargātu valsts drošību, nevar izraisīt Savienības tiesību nepiemērojamību un atbrīvot dalībvalstis no pienākuma ievērot šīs tiesības²⁶.

70. Attiecībā uz faktu, ka Slovākijas tiesiskais regulējums neesot pieņemts tieši tādēļ, lai piemērotu Lēmumu 2013/488, jāatgādina, ka tam, ka valsts tiesiskais regulējums nav ticis pieņemts, lai transponētu Savienības tiesību aktu, nav nozīmes, ja vien ar šī regulējuma piemērošanu faktiski tiek īstenotas Savienības tiesības²⁷.

71. Manuprāt, nav nozīmes tam, ka Lēmumā 2013/488 dalībvalstīm ir atstāta plaša novērtējuma brīvība, lai noteiktu drošības riska esamību un kritērijus saistībā ar procedūru, kuras mērķis ir izsniegt, grozīt vai atsaukt IDP. Šāda situācija atbilst tai, kurā ar Savienības aktu dalībvalstīm tiek piešķirta brīvība izvēlēties vienu no vairākiem piemērošanas režīmiem vai rīcības vai novērtējuma brīvība, kas ir ar šo aktu izveidotā regulējuma neatņemama sastāvdaļa²⁸.

72. Turklāt fakts, ka valsts iestādes un procedūras tiek mobilizētas, lai izpildītu Lēmumā 2013/488 paredzētos pienākumus, neliedz konstatēt, ka pastāv Savienības tiesību aktu īstenošana Hartas 51. panta 1. punkta izpratnē. Runa šeit ir tikai par klasisku tāda noteikuma izpausmi, saskaņā ar kuru dalībvalstīm savu valsts struktūru un procedūru ietvaros ir jānodrošina Savienības tiesību normu, kas tām uzliek pienākumus, piemērošana.

73. Manuprāt, tas, ka nepastāv formālas tiesības iegūt vai saglabāt IDP, nav arī nosacījums, no kura varētu būt atkarīga Hartas piemērojamība.

74. Tādējādi ESKI aizsardzību dalībvalstis un to valsts drošības iestādes nodrošina saskaņā ar saviem attiecīgajiem normatīvajiem aktiem²⁹. Šo atsauci uz valsts tiesībām nevar saprast kā tādu, kas atstāj dalībvalstīm pilnvaras autonomi noteikt ESKI aizsardzības ietvaru. Tātad dalībvalstīm šāda aizsardzība ir jānodrošina, ievērojot Savienības tiesībās noteiktos standartus.

75. Vispārīgāk runājot, man šķiet neiespējami apgalvot, ka Savienības tiesības nebūtu saistītas ar ESKI aizsardzības noteikumu definēšanu un īstenošanu, lai gan šo noteikumu mērķis ir nodrošināt pienācīgu Savienības darbību. Tas nozīmētu uzskatīt, ka pielaišanas piekļūt šādai informācijai piešķiršanu vai atsaukšanu varētu uzskatīt par dalībvalstīm piešķirtās kompetences īstenošanu, kas neietilpst Savienības tiesību un līdz ar to arī Hartas piemērošanas jomā. Gluži pretēji, valsts normatīvo aktu klasificētās informācijas jomā piemērošana saistībā ar ESKI aizsardzību, manuprāt, ir jāveic saskaņā ar Savienības tiesībām.

76. No iepriekš minētajiem elementiem secinu, ka, ņemot vērā Lēmumā 2013/488 izklāstītos noteikumus par ESKI aizsardzību, valsts iestāde, kas izsniedz industriālās drošības sertifikātu, kurš ir līdzvērtīgs IDP, piešķir Savienības tiesībās paredzētu atļauju. Šīs atļaujas sekas – tāpat kā tās atsaukšanas sekas – ir noteiktas Savienības tiesībās, un tās galvenokārt var rasties attiecībās starp konkrēto personu un Savienības iestādēm. Turklāt valsts kompetentā iestāde, kura pieņem

²⁶ Skat. it īpaši spriedumu, 2021. gada 15. jūlijs, *Ministrstvo za obrambo* (C-742/19, EU:C:2021:597, 40. punkts un tajā minētā judikatūra).

²⁷ Pēc analogijas skat. spriedumu, 2013. gada 26. februāris, *Åkerberg Fransson* (C-617/10, EU:C:2013:105, 28. punkts).

²⁸ Skat. spriedumu, 2019. gada 19. novembris, *TSN un AKT* (C-609/17 un C-610/17, EU:C:2019:981, 50. punkts).

²⁹ Skat. it īpaši Lēmuma 2013/488 1. panta 2. punktu, 11. panta 4.–6. punktu un 15. panta 3. punktu. Saskaņā ar savstarpības loģiku šī lēmuma 4. panta 3. punktā ir paredzēts, ka tad, "ja dalībvalstis Savienības iestādēs vai tiklos ievieš klasificētu informāciju, kam piemērots valsts drošības klasifikācijas marķējums, Padome un PĢS aizsargā šo informāciju saskaņā ar prasībām, kas attiecas uz līdzvērtīgas kategorijas ESKI, kā tas izklāstīts B papildinājumā paredzētajā drošības klasifikāciju atbilstmju tabulā".

lēmumu atcelt IDP, rīkojas, pildot uzdevumu, ko tai ir deleģējušas Savienības iestādes, lai nodrošinātu ESKI aizsardzību. Līdz ar to šai iestādei ir jāievēro Savienības tiesībās noteiktās minimālās prasības.

77. Attiecībā uz prasītāju pamatlietā ir jāuzsver arī tas, ka Lēmuma 2013/488 piemērojamība personām ir īpaši plaša. Šajā ziņā norādīšu, ka šī lēmuma V pielikuma 8. punkts ir formulēts vispārīgi, jo tajā nav ierobežots to personu loks, kurām ir izsniedzama IDP³⁰.

78. Turklāt šajā punktā ir norādīts, ka “[IDP] iesniedz PĢS [..] pirms līgumslēdzējam vai apakšlīgumslēdzējam vai iespējamam līgumslēdzējam vai apakšlīgumslēdzējam var piešķirt vai nodrošināt piekļuvi ESKI”. No šīs tiesību normas izriet, ka Lēmumā 2013/488 paredzēto drošības pielaidi var saņemt *iespējama*s līgumslēdzējs, un tas ir ļoti vispārīgi un var attiekties uz tādu uzņēmumu kā prasītāja pamatlietā. Šajā pašā ziņā jāprecizē, ka jēdziens “līgumslēdzējs” šī lēmuma A papildinājumā ir definēts kā “fiziska vai juridiska persona, kurai ir tiesībspēja slēgt līgumus”, nevis kā persona, kurai pašlaik ir līgums ar Padomi vai kura jau ir veikusi pasākumus, lai iesaistītos līgumattiecībās.

79. Attiecībā uz *protectus* situāciju saistībā ar tās iespējamo piekļuvi ESKI – svarīgi ir tas, ka, pat ja šāda piekļuve faktiski nekad nav notikusi, šis uzņēmums ir iesniedzis pieteikumu industriālās drošības sertifikāta saņemšanai, kura mērķis it īpaši ir ļaut tā saņēmējam iepazīties ar ESKI. Turklāt tiesas sēdē *protectus* norādīja, ka tai ir spēkā esoši līgumi ar *Ministerstvo hospodárstva* (Ekonomikas ministrija, Slovākija). Tomēr nevar izslēgt, ka šāda veida līgumattiecībās ESKI varētu būt klātesoša, jo pastāv saistība starp klasificētas informācijas aizsardzības valsts līmenī jomu un ESKI aizsardzības jomu.

80. Ņemot vērā visus šos elementus, Tiesas pastāvīgajā judikatūrā noteikto kritēriju piemērošana pamatlietā aplūkojamajai situācijai, manuprāt, pretēji tam, ko apgalvo visi šīs tiesvedības dalībnieki, izņemot *protectus*, liek konstatēt, ka dalībvalsts īsteno Savienības tiesību aktus atbilstoši tam, kas ir paredzēts Hartas 51. panta 1. punktā, ja kāda no tās tiesām pārbauda tāda lēmuma likumību, ar kuru ir atcelts industriālās drošības sertifikāts, ar ko ir atļauta piekļuve ESKI un kas ir līdzvērtīgs IDP Lēmuma 2013/488 11. panta un V pielikuma izpratnē. Šajā ziņā nav nozīmes tam, ka valsts tiesiskajā regulējumā ir noteikta saikne starp šāda industriālās drošības sertifikāta derīgumu un valsts industriālās drošības apliecības derīgumu, ciktāl minētā sertifikāta atcelšana ir pamatota ar konstatējumu, ka tā turētājs rada drošības risku. No tā izriet, ka Harta ir piemērojama tiesvedībai pamatlietā.

C. Par otro prejudiciālo jautājumu

81. Ar otro jautājumu iesniedzējtiesa būtībā vaicā Tiesai par procesuālajām garantijām, kas saskaņā ar Hartas 47. pantu ir jānodrošina uzņēmumam, kura IDP valsts drošības iestāde ir atcēlusi, daļēji pamatojoties uz klasificētu informāciju, kam šis uzņēmums nav varējis piekļūt. Precīzāk, šī tiesa vēlas noskaidrot, vai šis pants nepieļauj tādu valsts tiesisko regulējumu, kurā attiecīgajai personai un tās advokātam netiek garantēta piekļuve klasificētajai informācijai, kas ir IDP atcelšanas pamatā, un kurš neļauj tiesnesim nodrošināt šādu piekļuvi, lai gan viņam pašam ir piekļuve šai klasificētajai informācijai.

³⁰ Skat. šo secinājumu 60. punktu.

82. Šajā ziņā iesniedzējtiesa norāda, ka no Likuma Nr. 215/2004 26. panta 3. punkta, lasot to kopsakarā ar minētā likuma 50. panta 6. punktu, izriet, ka savā lēmumā VDI, ja tā nolemj, ka persona nedrīkst iepazīties ar klasificēto informāciju, ir jānorāda elementi, kas to pamato, apsvērumi, kuri ir bijuši tās pierādījumu izvērtējuma pamatā, kā arī informācija par iespēju apstrīdēt lēmumu.

83. Saskaņā ar VDI un Komitejas praksi dažādie klasificētās informācijas elementi, uz kuriem ir balstīti to lēmumi, nav norādīti lēmumu pamatojumā. Šajos lēmumos ir ietverta tikai atsauce uz tā rakstveida pierādījuma nosaukumu, kurā ir ietverta šāda informācija.

84. Tā kā rakstveida pierādījumos ir ietverta klasificēta informācija, tie nav pieejami personai, uz kuru attiecas industriālās drošības pielāides procedūra.

85. Ja šī persona ceļ prasību par lēmumu, ar kuru ir atcelta industriālās drošības apliecība vai sertifikāts, tiesnešiem, kas izskata šo prasību, saskaņā ar Likuma Nr. 215/2004 34. panta 1. punkta f) apakšpunktu ir atļauts bez ierobežojumiem iepazīties ar visu klasificēto informāciju, kas ir iekļauta lietas materiālos.

86. Saskaņā ar Likuma Nr. 215/2004 35. panta 3. punktu arī attiecīgās personas advokāts var iepazīties ar šo klasificēto informāciju, bet tikai ar tās iestādes piekrišanu, kura ir identificējusi attiecīgo klasificēto informāciju un paziņojusi to VDI. Šādā gadījumā šim advokātam ir jāievēro konfidencialitātes pienākums attiecībā uz šo informāciju, kas praksē nozīmē, ka viņš nedrīkst to izpaust savam klientam.

87. Pirms šādi aprakstīto procesuālo garantiju saderības ar Hartas 47. pantu izvērtēšanas ir jāuzdod jautājums, kā iesniedzējtiesa aicina Tiesu to darīt, par šī panta piemērojamību pamatlietā aplūkojamajai situācijai.

1. Par Hartas 47. panta piemērojamību

88. Dalībvalstīm, īstenojot Savienības tiesību aktus, saskaņā ar Hartas 51. panta 1. punktu ir jānodrošina, ka tiek ievērotas prasības, kas it īpaši izriet no Hartas 47. panta pirmajā un otrajā daļā paredzētajām tiesībām uz efektīvu tiesību aizsardzību un tiesībām uz taisnīgu lietas izskatīšanu³¹.

89. Pirmšķietami varētu likties, ka Savienības tiesību aktu īstenošana Hartas 51. panta 1. punkta izpratnē izraisa tās 47. panta piemērojamību³². Tādējādi pastāvētu zināms automatiskums starp Savienības tiesību aktu īstenošanas nosacījumu un nepieciešamību ievērot šo pēdējo minēto pantu.

90. Tomēr no Tiesas judikatūras, šķiet, izriet, ka šis automatiskums nav reāls.

³¹ Skat. it īpaši spriedumu, 2023. gada 22. jūnijs, K.B. un F.S. (Jautājuma izskatīšana pēc savas ierosmes krimināllietā) (C-660/21, EU:C:2023:498, 40. punkts un tajā minētā judikatūra).

³² Skat. it īpaši spriedumu, 2023. gada 17. maijs, *Funke* (C-626/21, EU:C:2023:412, 76. punkts).

91. Proti, no šīs judikatūras izriet, ka Hartas 47. panta piemērošana konkrētā gadījumā paredz, ka persona, kas uz to atsaucas, balstās uz Savienības tiesībās garantētajām tiesībām vai brīvībām vai ka attiecībā uz šo personu tiek veikta kriminālvajāšana, kas ir uzskatāma par Savienības tiesību īstenošanu³³. Šis nosacījums papildina Savienības tiesību aktu īstenošanas vispārējo nosacījumu, kas ir noteikts Hartas 51. panta 1. punktā³⁴, uz kuru attiecas pirmais jautājums.

92. Konkrētajā gadījumā iesniedzējtiesa pauž šaubas par to, vai prasītāja pamatlietā var atsaukties uz Savienības tiesību aktos garantētām tiesībām, un aicina Tiesu noteikt, vai ar Lēmumā 2013/488 paredzētajiem noteikumiem prasītājam pamatlietā var pamatot Savienības tiesību aktos garantētas tiesības, uz kuru aizsardzību tā var atsaukties saskaņā ar Hartas 47. pantu.

93. Uzskatu, ka izskatāmajā lietā šis nosacījums ir izpildīts.

94. Protams, kā esmu norādījis iepriekš, Lēmumā 2013/488 dalībvalstīm ir atstāta plaša novērtējuma brīvība, lai noteiktu, kādos gadījumos IDP ir jāpiešķir vai jāatsauc. Tādējādi šī lēmuma V pielikumā ir noteikts, ka dalībvalstīm ir jāveic noteiktas minimālās pārbaudes pirms IDP izsniegšanas, tomēr nepiešķirot ieinteresētajām personām tiesības iegūt IDP, ja ir izpildīti konkrēti nosacījumi. Tām nav arī tiesību saglabāt savu pielaidi, pat ja tās joprojām atbilst minētajā lēmumā paredzētajiem minimālajiem nosacījumiem.

95. Tomēr uzskatu, ka, lai gan Lēmums 2013/488 nepiešķir uzņēmumam ne tiesības iegūt IDP, ne arī tiesības to saglabāt, tas tomēr piešķir uzņēmumam, kas ir saņēmis šādu pielaidi, īpašas tiesības iesaistīties Padomes klasificētajos līgumos.

96. Šajā pašā ziņā, lai noteiktu, vai Hartas 47. pants ir piemērojams, manuprāt, ir jāņem vērā sekas, kādas uzņēmumam varētu radīt lēmums par IDP atsaukšanu. Šajā ziņā atgādināšu, ka Lēmuma 2013/488 V pielikuma 13. punktā ir paredzēts, ka tad, “ja [...] atceļ [šādu pielaidi], tas ir pietiekams pamats PĢS kā līgumslēdzējai iestādei izbeigt klasificētu līgumu vai izslēgt attiecīgo pretendentu no iepirkuma procedūras”. Ņemot vērā negatīvās sekas, kādas uzņēmumam varētu radīt lēmums par IDP atsaukšanu, uzskatu, ka tas var likumīgi pieprasīt, lai tiktu ievērotas prasības par efektīvu tiesību aizsardzību tiesā, kad šis uzņēmums apstrīd šāda lēmuma likumību.

97. Katrā ziņā norādišu, ka atbilstoši Tiesas judikatūrai fizisku un juridisku personu aizsardzība pret publiskas varas subjektu patvaļīgu vai nesamērīgu iejaukšanos viņu privātās darbības jomā veido vispārēju Savienības tiesību principu³⁵. Pēc Tiesas domām, juridiska persona var atsaukties uz šo aizsardzību kā uz Savienības tiesībās garantētām tiesībām Hartas 47. panta pirmās daļas izpratnē, lai tiesā apstrīdētu tai nelabvēlīgu aktu³⁶.

³³ Skat. it īpaši spriedumus, 2022. gada 22. februāris, RS (Konstitucionālās tiesas spriedumu iedarbība) (C-430/21, EU:C:2022:99, 34. punkts); 2022. gada 17. novembris, *Harman International Industries* (C-175/21, EU:C:2022:895, 32. punkts), kā arī 2023. gada 4. maijs, *Agencia Națională de Integritate* (C-40/21, EU:C:2023:367, 84. punkts).

³⁴ Skat. spriedumu, 2017. gada 16. maijs, *Berlioz Investment Fund* (C-682/15, EU:C:2017:373, 42. un 51. punkts).

³⁵ Attiecībā uz jautājumu, vai juridiskai personai, kurai valsts kompetentā iestāde ir adresējusi lēmumu, ar ko ir dots rikožums par noteiktas informācijas paziņošanu, vai lēmumu par sankcijas noteikšanu šī rikožuma neizpildes dēļ, pastāvot šādiem lēmumiem, ir atzīstamas Hartas 47. pantā garantētās tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību, skat. tostarp spriedumus, 2017. gada 16. maijs, *Berlioz Investment Fund* (C-682/15, EU:C:2017:373, 51. punkts); 2020. gada 6. oktobris, *État luxembourgeois* (Tiesības apstrīdēt tiesā informācijas sniegšanas pieprasījumu nodokļu jomā) (C-245/19 un C-246/19, EU:C:2020:795, 57. punkts un tajā minētā judikatūra), kā arī 2021. gada 25. novembris, *État luxembourgeois* (Informācija par nodokļu maksātāju grupu) (C-437/19, EU:C:2021:953, 87. punkts).

³⁶ Skat. it īpaši spriedumus, 2020. gada 6. oktobris, *État luxembourgeois* (Tiesības apstrīdēt tiesā informācijas sniegšanas pieprasījumu nodokļu jomā) (C-245/19 un C-246/19, EU:C:2020:795, 58. punkts un tajā minētā judikatūra), kā arī 2021. gada 25. novembris, *État luxembourgeois* (Informācija par nodokļu maksātāju grupu) (C-437/19, EU:C:2021:953, 87. punkts).

98. Tā kā Hartas 47. panta piemērojamība, manuprāt, ir pierādīta, jāprecizē, kādas procesuālās garantijas var izrietēt no šī panta tādām uzņēmumam kā *protectus* pamatlietā aplūkojamajā situācijā.

2. Par garantijām, kas izriet no Hartas 47. panta attiecībā uz piekļuvi ESKI

99. Iesniedzējtiesas jautājumu par Slovākijas tiesiskajā regulējumā paredzēto procesuālo noteikumu atbilstību Hartas 47. pantam pamatā ir apgalvotā atšķirība starp Eiropas Cilvēktiesību tiesas (turpmāk tekstā – “ECT”) un Tiesas judikatūru par sacikstes principa ierobežošanu klasificētas informācijas gadījumā.

100. Tādējādi iesniedzējtiesa uzskata, ka ECT savā 2017. gada 19. septembra spriedumā *Regner* pret Čehijas Republiku³⁷, lai secinātu, ka ECPAK 6. panta 1. punkts nav pārkāpts, esot uzskatījusi par noteicošu to, ka tiesai, kuras kompetencē ir pārbaudīt lēmuma par drošības pielaides atsaukšanu likumību, ir piekļuve visai klasificētajai informācijai, ar kuru ir pamatota šāda lēmuma pieņemšana³⁸.

101. Līdz ar to saskaņā ar Hartas 52. panta 3. punktu varētu šķist pietiekami, ņemot vērā Hartas 47. pantu un šo Cilvēktiesību tiesas judikatūru par ECPAK 6. panta 1. punktu, ka ar klasificētu informāciju var iepazīties tikai tiesa, kuras uzdevums ir nodrošināt attiecīgajai personai tiesību aizsardzību tiesā.

102. Šādos apstākļos iesniedzējtiesa norāda, ka no Tiesas judikatūras izriet, ka šāds risinājums ne vienmēr ir pietiekams, ņemot vērā Hartas 47. pantu. Šajā ziņā minētā tiesa it īpaši atsauca uz spriedumu *Országos Idegenrendészeti Főigazgatószág* u.c.

103. Tādējādi Tiesai tiek lūgts noteikt, vai ESKI aizsardzības jomā Hartas 47. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tas nepieļauj tādu valsts tiesisko regulējumu, saskaņā ar kuru lēmumā, ar ko ir atsaukta IDP, nav norādīta klasificēta informācija, kura ir tā pamatā, attiecīgajai juridiskajai personai nav piekļuves valsts drošības iestādes lietas materiāliem, kas satur šādu informāciju, šīs juridiskās personas advokāts var piekļūt šiem lietas materiāliem ar nosacījumu, ka viņš ir saņēmis šīs

³⁷ CE:ECHR:2017:0919JUD003528911. Lietā, kurā tika pieņemts šis spriedums, *Národní bezpečnostní úřad* (Valsts drošības birojs, Čehijas Republika) (turpmāk tekstā – “Birojs”) bija nolēmis izbeigt tā drošības sertifikāta derīgumu, kas prasītājam izsniegts, lai viņš varētu ieņemt *Prvního náměstka ministra obrany* (Aizsardzības ministra vietnieks, Čehijas Republika) vietnieka amatu, pamatojoties uz to, ka ieinteresētā persona radīja risku valsts drošībai. Tomēr lēmumā nebija minēta konfidenciāla informācija, uz kuru tas bija balstīts; tā kā šī informācija bija klasificēta kategorijā “aizsargāta”, likums neļāva to izpaust ieinteresētajai personai. Prasītāja atcelšanas prasību vēlāk noraidīja *Městský soud v Praze* (Pilsētas tiesa Prāgā, Čehijas Republika), kurai Birojs bija nosūtījis attiecīgos dokumentus. Prasītājam un viņa advokātam nebija atļauts ar tiem iepazīties. Prasītāja pārsūdzības pēc tam tika noraidīta. Eiropas Cilvēktiesību tiesā prasītājs apgalvoja, ka ir pārkāpts Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas (parakstīta Romā 1950. gada 4. novembrī) (turpmāk tekstā – “ECPAK”) 6. panta 1. punkts. Viņš sūdzējās par administratīvā procesa netaisnīgumu, jo nebija iespējams iepazīties ar noteicošu pierādījumu, kas kvalificēts kā konfidenciāla informācija un ko atbildētājs bija nodevis tiesu rīcībā.

³⁸ Skat. šī sprieduma 152. punktu. Prasītāja ierosinātajai tiesvedībai valsts tiesās bija piemēroti divi ierobežojumi salīdzinājumā ar vispārējām tiesību normām, kuru mērķis ir nodrošināt lietas taisnīgu izskatīšanu: pirmkārt, klasificētie dokumenti un informācija nebija pieejami ne viņam, ne viņa advokātam, un, otrkārt, tā kā lēmums par atsaukšanu bija balstīts uz šādiem dokumentiem, apsvērumi, kas bija šī lēmuma pamatā, viņam netika paziņoti (150. punkts). Izvērtējot attiecīgo tiesvedību kopumā, ECT secināja, ka nav noticis ECPAK 6. panta 1. punkta pārkāpums. Lai nonāktu pie šāda secinājuma, ECT it īpaši ņēma vērā valsts tiesām piešķirtās pilnvaras. Tādējādi tiesām bija neierobežota piekļuve visiem klasificētajiem dokumentiem, uz kuriem Birojs bija balstījies, lai pamatotu savu lēmumu; tām bija pilnvaras veikt to iemeslu, kurus Birojs norādījis, lai nepaziņotu klasificētos dokumentus, padziļinātu pārbaudi un izdot rīkojumu izsniegt tos dokumentus, kuri, pēc to domām, nebija klasificējami; tāpat tās varēja izvērtēt Biroja lēmuma, ar kuru tika izdots rīkojums par drošības sertifikāta atcelšanu, pamatotību un vajadzības gadījumā sodīt patvaļīgu lēmumu (152. punkts). To kompetence attiecas uz visiem lietas faktiem un neaprobežojās tikai ar to pamatu pārbaudi, ko izvirzījis prasītājs, kuru ir uzklauzījuši tiesneši un kurš ir varējis iesniegt savus rakstveida apsvērumus (153. punkts). Ņemot vērā šos elementus, ECT uzskatīja, ka tiesas, kurās tika celtas prasības, ir pienācīgi īstenojušas pārbaudes pilnvaras, kas tām bija šāda veida tiesvedībā gan attiecībā uz nepieciešamību saglabāt klasificēto dokumentu konfidencialitāti, gan attiecībā uz pamatojumu prasītāja drošības sertifikāta atcelšanai, un ir pamatojušas savus nolēmumus, ņemot vērā konkrētos lietas apstākļus (154. punkts).

iestādes piekrišanu un nodrošina paziņotās informācijas konfidencialitāti, un savukārt valsts tiesai, kuras uzdevums ir pārbaudīt šāda lēmuma likumību, ir piekļuve visai šajos lietas materiālos ietvertajai klasificētajai informācijai.

104. Lai atbildētu uz šo jautājumu, norādišu, ka no Tiesas judikatūras izriet, ka, tā kā nav piemērojamu Savienības tiesību normu par veidu, kādā dalībvalstīm ir jānodrošina attiecīgās personas tiesību uz aizstāvību ievērošana, ja tās tiesības piekļūt lietas materiāliem ir ierobežotas saskaņā ar valsts tiesisko regulējumu, šim nolūkam izveidoto procedūru konkrētie noteikumi ir katras dalībvalsts iekšējās tiesību sistēmas jautājums atbilstoši dalībvalstu procesuālās autonomijas principam, tomēr ar nosacījumu, ka tie nav mazāk labvēlīgi par noteikumiem, kuri reglamentē līdzīgas iekšējās situācijas (līdzvērtības princips), un ka tie nepadara praktiski neiespējamu vai pārmērīgi grūtu Savienības tiesību sistēmas piešķirto tiesību izmantošanu (efektivitātes princips)³⁹.

105. Attiecībā uz līdzvērtības principu atgādināšu, kā to norāda iesniedzējtiesa, ka no Likuma Nr. 215/2004 26. panta 3. punkta, lasot to kopsakarā ar šī likuma 50. panta 6. punktu, izriet – ja VDI nolemj, ka persona nedrīkst iepazīties ar informāciju, kas klasificēta saskaņā ar valsts tiesību aktiem, it īpaši, ja ir konstatēts, ka šī persona rada risku drošības ziņā, savā lēmumā tai ir jānorāda elementi, kas to pamato, apsvērumi, kuri ir bijuši tās pierādījumu izvērtējuma pamatā, kā arī informācija par iespēju apstrīdēt lēmumu.

106. Šīs procesuālās garantijas, kuras ietver pamatota lēmuma esamību, būtu jāpiemēro arī lēmumam par IDP atsaukšanu, jo pretējā gadījumā tiktu pārkāpts līdzvērtības princips. Līdz ar to, manuprāt, ir skaidrs, ka tādām uzņēmumam kā *protectus*, uz kuru attiecas šāds lēmums, ir jānodrošina iespēja uzzināt iemeslus vai vismaz būtiskos iemeslus, kuri ir šī lēmuma pamatā, saskaņā ar nosacījumiem, kas paredzēti Likuma Nr. 215/2004 noteikumos, kā tos ir interpretējušas valsts tiesas. Šķiet, ka tas tā ir tāpēc, ka Slovērijas tiesiskajā regulējumā ir noteikta saikne starp industriālās drošības apliecības atsaukšanu un industriālās drošības sertifikāta atsaukšanu.

107. Tomēr jākonstatē, ka no līdzvērtības principa nevar secināt, ka pastāv pienākums paziņot personai, uz kuru attiecas lēmums par tās IDP atsaukšanu, klasificēto informāciju, kas ir šī lēmuma pamatā. Proti, kā jau iepriekš esmu norādījis, saskaņā ar VDI un Komitejas praksi dažādie klasificētās informācijas elementi, uz kuriem ir balstīti to lēmumi, nav norādīti lēmumu pamatojumā. Tādējādi šis aspekts ir jāizvērtē no efektivitātes principa viedokļa.

108. Saistībā ar šo principu jāuzsver, ka efektivitātes princips ir ievērots tikai ar nosacījumu, ka attiecīgais procesuālais noteikums atbilst tiesībām uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā, kas garantētas Hartas 47. pantā⁴⁰. Tādējādi dalībvalstu pienākums nodrošināt tiesību, kādas attiecīgajām personām izriet no Savienības tiesībām, efektivitāti nozīmē prasību nodrošināt tiesību aizsardzību tiesā, kas ir paredzēta šajā 47. pantā, un šī prasība valsts tiesai ir jāievēro. Šī

³⁹ Pēc analogijas skat. spriedumu NW un PQ (Klasificēta informācija) (79. punkts un tajā minētā judikatūra, kā arī 87. punkts).

⁴⁰ Šajā ziņā skat. ģenerāladvokāta M. Bobeka [*M. Bobek*] secinājumus lietā *An tAire Talmhaíochta Bia agus Mara* u.c. (C-64/20, EU:C:2021:14, 41. punkts), kurš norāda, ka “efektivitātes prasība, ko saprot kā procesuālās autonomijas principa piemērošanas priekšnoteikumu [...], praksē pārklājas ar Hartas 47. pantā garantētajām pamattiesībām uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā”.

aizsardzība ir jāpiemēro gan attiecībā uz to tiesu noteikšanu, kuru kompetencē ir izskatīt uz Savienības tiesībām balstītas prasības, gan arī attiecībā uz procesuālo noteikumu, kas attiecas uz šādām prasībām, definēšanu⁴¹.

109. Tāpat jāatgādina, ka dalībvalstīm, īstenojot Savienības tiesības, ir jānodrošina to prasību ievērošana, kuras izriet no tiesībām uz efektīvu tiesību aizsardzību, kas nostiprinātas Hartas 47. panta pirmajā daļā, kurš tiesvedības laikā nosaka attiecīgās personas tiesību uz aizstāvību ievērošanu⁴².

110. Tādējādi no pastāvīgās judikatūras izriet, ka ar pārbaudes tiesā efektivitāti, kas garantēta Hartas 47. pantā, par kuru jāatgādina, ka tas ir pietiekams pats par sevi⁴³, tiek prasīts, lai ieinteresētā persona varētu uzzināt attiecībā uz to pieņemtā lēmuma pamatojumu, vai nu pati iepazīstoties ar šo lēmumu, vai arī tādējādi, ka pēc šīs personas pieprasījuma tai tiek darīts zināms šī lēmuma pamatojums, neskarot kompetentās tiesas tiesības pieprasīt attiecīgajai iestādei sniegt šo informāciju, lai persona pēc iespējas labākos apstākļos varētu aizstāvēt savas tiesības un, būdama pilnībā informēta, izlemt, vai ir lietderīgi vērsties kompetentajā tiesā, kā arī lai šī tiesa pilnībā varētu īstenot attiecīgā valsts [iestādes] lēmuma tiesiskuma pārbaudi⁴⁴. Tiesību uz aizstāvību ievērošana nozīmē, ka ieinteresētā persona var piekļūt ne tikai attiecībā uz to pieņemtā lēmuma pamatojumam, bet arī visiem lietas materiālu elementiem, uz kuriem ir balstījusies iestāde, lai varētu efektīvi paust savu nostāju par šiem elementiem⁴⁵.

111. Turklāt saskaņā ar sacīkstes principu, kas ir daļa no Hartas 47. pantā paredzētajām tiesībām uz aizstāvību, procesa dalībniekiem ir jābūt tiesībām iepazīties ar visiem lietas materiāliem vai tiesai iesniegtajiem apsvērumiem, lai varētu ietekmēt tiesas nolēmumu un apspriest izvirzītos apsvērumus, un tādēļ attiecīgajai personai ir jābūt iespējai iepazīties ar informāciju tās lietas materiālos, kas ir iesniegti tiesai, kurai ir jālemj par šī lēmuma pārsūdzību⁴⁶.

112. Tomēr ir svarīgi atcerēties, ka atbilstoši tam, kas ir paredzēts Hartas 52. panta 1. punktā, tiesībām piekļūt lietas materiāliem nav absolūts raksturs, ņemot vērā Hartas 47. pantu. Tādējādi ir jāatgādina, ka tiesības uz aizstāvību nav absolūtas prerogatīvas un ka tiesības piekļūt lietas materiāliem, kuras izriet no šīm tiesībām, var ierobežot, pamatojoties uz līdzsvaru starp, no vienas puses, attiecīgās personas tiesībām uz labu pārvaldību un tiesībām uz efektīvu tiesību aizsardzību un, no otras puses, interesēm, kas attaisno lietas materiālu neizpaušanu šai personai, jo īpaši, ja šīs intereses ir saistītas ar valsts drošību⁴⁷. Proti, praksē gan administratīvā procesa, gan tiesvedības laikā var izrādīties, ka attiecīgajai personai nav izpaužama noteikta informācija, it īpaši, ņemot vērā ar valsts drošību saistītus apsvērumus⁴⁸.

⁴¹ Skat. it īpaši spriedumus, 2014. gada 17. jūlijs, *Sánchez Morcillo un Abril García* (C-169/14, EU:C:2014:2099, 35. punkts un tajā minētā judikatūra), kā arī 2021. gada 22. aprīlis, *Profi Credit Slovakia* (C-485/19, EU:C:2021:313, 54. punkts un tajā minētā judikatūra). Tiesa arī ir precizējusi, ka efektivitātes princips “[...] neietver prasības, kas pārsniegtu no pamattiesībām izrietošās, it īpaši no Hartā garantētajām tiesībām uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā” (skat. spriedumu, 2018. gada 26. septembris, *Staatssecretaris van Veiligheid en justitie* (Apelācijas sūdzības apturošā iedarbība) (C-180/17, EU:C:2018:775, 43. punkts)).

⁴² Skat. it īpaši spriedumu *Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság* u.c. (44. punkts un tajā minētā judikatūra).

⁴³ Skat. it īpaši spriedumus, 2020. gada 14. maijs, *Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság Dél-alföldi Regionális Igazgatóság* (C-924/19 PPU un C-925/19 PPU, EU:C:2020:367, 140. punkts un tajā minētā judikatūra), kā arī 2024. gada 20. februāris, X (Līguma uzteikšanas iemeslu neesamība) (C-715/20, EU:C:2024:139, 80. punkts un tajā minētā judikatūra). Tādējādi Tiesa ir precizējusi, ka “Hartas 47. pants ir pietiekams pats par sevi un nav jāprecizē ar Savienības vai valsts tiesību normām, lai privātpersonām radītu tiesības, uz kurām pašām par sevi var atsaukties”.

⁴⁴ Skat. it īpaši spriedumu, 2020. gada 24. novembris, *Minister van Buitenlandse Zaken* (C-225/19 un C-226/19, EU:C:2020:951, 43. punkts un tajā minētā judikatūra).

⁴⁵ Skat. it īpaši spriedumu NW un PQ (Klasificēta informācija) (92. punkts un tajā minētā judikatūra).

⁴⁶ Skat. it īpaši spriedumu NW un PQ (Klasificēta informācija) (93. punkts un tajā minētā judikatūra).

⁴⁷ Skat. it īpaši spriedumu NW un PQ (Klasificēta informācija) (94. punkts un tajā minētā judikatūra).

⁴⁸ Šajā nozīmē skat. it īpaši spriedumu, 2013. gada 4. jūnijs, ZZ (C-300/11, turpmāk tekstā – “spriedums ZZ”, EU:C:2013:363, 54. punkts).

113. Tomēr Tiesa pastāvīgi atsakās pieļaut, ka, lai kāda arī būtu attiecīgās jomas jutīgums, tiesības uz aizstāvību tiek samazinātas līdz nullei. Katrā lietā tā aicina valsts tiesu meklēt līdzsvaru starp tiesībām uz efektīvu tiesību aizsardzību un drošības prasību nodrošināšanu.

114. Tādējādi, pēc Tiesas domām, līdzsvarošana, kas jāveic valsts tiesai, ņemot vērā nepieciešamību ievērot Hartas 47. pantu, nevar izraisīt to, ka attiecīgās personas tiesībām uz aizstāvību tiek atņemta jebkāda efektivitāte un tiek atņemta jēga pārsūdzības tiesībām, kādām ir jābūt personai saskaņā ar šo pantu, it īpaši nepaziņojot tai vai attiecīgā gadījumā tās pārstāvim vismaz to iemeslu būtību, uz kuriem ir balstīts pret viņu pieņemtais lēmums⁴⁹.

115. Tomēr šāda līdzsvarošana var novest pie tā, ka atsevišķus lietas materiālus attiecīgajai personai nepaziņo, ja šādu datu izpaušana var tieši un konkrēti kaitēt attiecīgās dalībvalsts iekšējai drošībai, tāda iemesla dēļ, ka šī izpaušana it īpaši var radīt apdraudējumu personu dzīvībai, veselībai vai brīvībai, vai atklāt izmeklēšanas metodes, ko konkrēti izmanto iestādes, kurām uzticētas specializētas funkcijas saistībā ar valsts drošību, un tādējādi nopietni apgrūtināt vai pat liegt šo iestāžu uzdevumu izpildi nākotnē⁵⁰.

116. No iepriekš minētā izriet, ka, lai gan Savienības tiesībās dalībvalstīm, it īpaši, ja to prasa valsts drošība, ir atļauts nepiešķirt attiecīgajai personai tiešu piekļuvi visiem tās lietas materiāliem, šīs tiesības, nepārkāpjot efektivitātes principu, tiesības uz labu pārvaldību un tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību, nevar interpretēt tādējādi, ka saskaņā ar šīm tiesībām kompetentajām iestādēm ir atļauts nostādīt šo personu situācijā, kurā ne šī persona, ne tās pārstāvis – attiecīgā gadījumā saistībā ar konkrētu procedūru valsts drošības uzturēšanai – nevarētu pienācīgi iepazīties ar lietas materiālu noteicošo elementu būtību⁵¹.

117. Šajā kontekstā Tiesa jau ir nospriedusi, pirmkārt, ka tad, ja lietas materiālos iekļautās informācijas izpaušana ir ierobežota valsts drošības apsvērumu dēļ, attiecīgās personas tiesību uz aizstāvību ievērošanu pietiekami nenodrošina šīs personas iespēja noteiktos apstākļos saņemt atļauju piekļūt šai informācijai, kas papildināta ar pilnīgu aizliegumu izmantot šādi iegūto informāciju administratīvā procesa vai tiesvedības vajadzībām⁵².

118. Otrkārt, attiecībā uz jautājumu, vai attiecīgās personas tiesības uz aizstāvību ir pietiekami nodrošinātas ar kompetentās tiesas tiesībām piekļūt lietas materiāliem, ir svarīgi uzsvērt, ka šādas tiesības nevar aizstāt attiecīgās personas vai tās pārstāvja piekļuvi šajos lietas materiālos iekļautajai informācijai⁵³. Tādējādi tiesību uz aizstāvību ievērošana tiesvedībā nozīmē nevis to, ka kompetentās tiesas rīcībā ir visi elementi, kuriem ir nozīme lēmuma pieņemšanā, bet gan to, ka konkrētā persona – attiecīgā gadījumā ar padomdevēja starpniecību – var aizstāvēt savas intereses, paužot viedokli par šiem elementiem⁵⁴. Proti, kompetento tiesu piekļuve lietas materiālos iekļautajai informācijai un tādu procedūru ieviešana, kas nodrošina, ka tiek ievērotas attiecīgās personas tiesības uz aizstāvību, ir divas atšķirīgas un kumulatīvas prasības⁵⁵.

⁴⁹ Skat. it īpaši spriedumu NW un PQ (Klasificēta informācija) (95. punkts un tajā minētā judikatūra).

⁵⁰ Skat. it īpaši spriedumu NW un PQ (Klasificēta informācija) (96. punkts un tajā minētā judikatūra).

⁵¹ Pēc analogijas skat. spriedumu NW un PQ (Klasificēta informācija) (97. punkts un tajā minētā judikatūra).

⁵² Skat. it īpaši spriedumu NW un PQ (Klasificēta informācija) (98. punkts un tajā minētā judikatūra).

⁵³ Skat. it īpaši spriedumu NW un PQ (Klasificēta informācija) (99. punkts un tajā minētā judikatūra).

⁵⁴ Skat. it īpaši spriedumu NW un PQ (Klasificēta informācija) (100. punkts un tajā minētā judikatūra).

⁵⁵ Skat. spriedumu *Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság* u.c. (59. punkts).

119. Iepriekš minētie apsvērumi ir likuši Tiesai savā jaunākajā judikatūrā atbilstoši tās iepriekšējiem spriedumiem nospriest, ka vispārējais labas pārvaldības princips un Hartas 47. pants, lasot tos kopsakarā ar LESD 20. pantu, ir jāinterpretē tādējādi, ka tie nepieļauj tādu valsts tiesisko regulējumu, kurā paredzēts, ka tad, ja lēmums par uzturēšanās atļaujas atsaukšanu vai atteikšanu, kas pieņemts attiecībā uz trešās valsts valstspiederīgo, kam ir tiesības uz atvasinātajām uzturēšanās tiesībām saskaņā ar šo 20. pantu, ir balstīts uz informāciju, kuras izpaušana apdraudētu attiecīgās dalībvalsts valsts drošību, šim trešās valsts valstspiederīgajam vai viņa pārstāvim var ļaut piekļūt šai informācijai tikai pēc tam, kad tie ir saņēmuši tam paredzētu atļauju, tiem pat nav paziņota to iemeslu būtība, uz kuriem balstīti šādi lēmumi, un katrā ziņā administratīvā vai tiesas procesā tie nevar izmantot informāciju, kam viņi būtu varējuši piekļūt⁵⁶.

120. Iesniedzējtiesa vēlas noskaidrot, vai šie elementi, kas izriet no Tiesas judikatūras, un Tiesas līdz šim izdarītie secinājumi ir attiecināmi uz jomu, kura saistīta ar ESKI aizsardzību, un tas varētu likt konstatēt, ka Hartas 47. pants nepieļauj pamatlietā aplūkojamo valsts tiesisko regulējumu.

121. Šis jautājums man šķiet legītim, ņemot vērā ESKI aizsardzības jomas specifiku, kas to atšķir no jomām, kurās Tiesa līdz šim ir sniegusi norādes par līdzsvarošanu, kas jāveic starp tiesībām uz efektīvu tiesību aizsardzību un interesēm, kuras attaisno noteiktas informācijas neizpaušanu, jo īpaši, ja šīs intereses ir saistītas ar valsts drošību.

122. No Tiesas pastāvīgās judikatūras izriet, ka tas, vai ir tikušas pārkāptas tiesības uz aizstāvību, tostarp tiesības piekļūt lietas materiāliem, ir jāpārbauda atkarībā no katra gadījuma īpašajiem apstākļiem, tostarp no attiecīgā akta būtības un apstākļiem, kādos tas ir pieņemts, kā arī no attiecīgo jomu reglamentējošo tiesību normu kopuma⁵⁷.

123. Šajā ziņā jāuzsver, ka izskatāmā lieta atšķiras no lietām, kurās tika pasludināti spriedumi ZZ, *Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság* u.c., kā arī NW un PQ (Klasificēta informācija). Proti, ja runa ir vai nu par lēmumu, ar ko ierobežo Savienības pilsoņa brīvu pārvietošanos valsts drošības apsvērumu dēļ, vai arī par lēmumu, ar kuru noraida starptautiskās aizsardzības pieteikumu vai atņem šādu aizsardzību, pamatojoties uz valsts drošības apdraudējumu, vai lēmumu, ar ko tiek atsaukta vai atteikta uzturēšanās atļauja valsts drošības apsvērumu dēļ trešās valsts valstspiederīgajam, kurš var izmantot atvasinātās uzturēšanās tiesības saskaņā ar LESD 20. pantu, ir spēkā princips, ka ir pilnībā jāpaziņo iemesli un informācija, kuri ir šādu lēmumu pamatā. Tādējādi šī principa ierobežojums šķiet izņēmums, kas jāinterpretē šauri⁵⁸.

⁵⁶ Skat. spriedumu NW un PQ (Klasificēta informācija) (101. punkts).

⁵⁷ Skat. it īpaši spriedumu, 2017. gada 16. maijs, *Berlioz Investment Fund* (C-682/15, EU:C:2017:373, 97. punkts un tajā minētā judikatūra).

⁵⁸ Skat. spriedumu ZZ (49. punkts). Tomēr šajā punktā Tiesa ir precizējusi, ka šī šaurā interpretācija nedrīkst izraisīt to, ka Savienības tiesību normai, kurā ir paredzēts attiecīgais izņēmums, tiek atņemta tās lietderīgā iedarbība. Šajā kontekstā Tiesai ir bijis jānosaka, vai un kādā mērā Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2004/38/EK (2004. gada 29. aprīlis) par Savienības pilsoņu un viņu ģimenes locekļu tiesībām brīvi pārvietoties un uzturēties dalībvalstu teritorijā, ar ko groza Regulu (EEK) Nr. 1612/68 un atceļ Direktīvas 64/221/EEK, 68/360/EEK, 72/194/EEK, 73/148/EEK, 75/34/EEK, 75/35/EEK, 90/364/EEK, 90/365/EEK un 93/96/EEK (OV 2004, L 158, 77. lpp., kā arī labojumi – OV 2004, L 229, 35. lpp., un OV 2005, L 197, 34. lpp.), 30. panta 2. punkts un 31. pants ļauj precīzi un plaši neizpaust pamatojumu lēmumam, kas pieņemts, piemērojot šīs direktīvas 27. pantu, jo tās normas ir jāinterpretē atbilstoši prasībām, kuras izriet no Hartas 47. panta (50. punkts). Vispārīgāk par noteikumu, ka izņēmumi ir jāinterpretē šauri, skat. spriedumu, 2022. gada 8. novembris, *Deutsche Umwelthilfe* (Mehānisko transportlīdzekļu tipa apstiprinājums) (C-873/19, EU:C:2022:857, 87. punkts un tajā minētā judikatūra).

124. Jomā, kas saistīta ar klasificētās informācijas aizsardzību, loģikai, manuprāt, ir jābūt pretējai, un līdz ar to princips ir aizliegums izpaust šādu informāciju personām, kurām nav atļauju. Tādējādi klasificētās informācijas izpaušana ir izņēmums no šī noteikuma, un tā var notikt tikai tādu personu labā, kuras atbilst nepieciešamajiem nosacījumiem drošības pielaižu saņemšanai. Šādi izpaušanai kā izņēmumam pamatoti ir jābūt stingri ierobežotai.

125. No tā izriet, ka persona, kuras IDP ir apšaubījusi valsts drošības iestāde, tiesvedībā, lai apstrīdētu lēmumu par šīs pielaižu atsaukšanu, nevar pieprasīt piekļuvi klasificētajai informācijai, uz kuru ir balstīts šis lēmums, neatkarīgi no tā, vai šī klasifikācija izriet no valsts tiesībām vai Savienības tiesībām. Būtu paradoksāli, ja, lai gan personas pielaižu piekļuvi klasificētajai informācijai ir apšaubījusi valsts drošības iestāde, saistībā ar šo tiesvedību tā varētu iegūt iespēju iepazīties ar šāda veida informāciju, kas uz viņu attiecas. Tas nozīmētu, ka šai personai tiktu atklāta klasificēta informācija, uz kuru ir balstīts lēmums liegt tai iepazīties ar ESKI, un tādējādi tiktu ļauts tai uzzināt klasificēto informāciju, lai pierādītu, ka pretēji tam, ko uzskata valsts kompetentā iestāde, tā spēj piekļūt šādai informācijai. Līdz ar to, ņemot vērā lēmuma par drošības pielaižu atsaukšanu pašu mērķi, personas, uz kuru attiecas šis lēmums, piekļuve klasificētajai informācijai, tostarp tiesvedības kontekstā, manuprāt, liktu apšaubīt noteikumu, ka ar šo informāciju var iepazīties tikai personas, kurām ir šāda pielaižu.

126. Principa par klasificētās informācijas neizpaušanu personām, kuras tiesvedībā apstrīd drošības pielaižu atsaukšanu, ievērošana ir pamatota ar piesardzības un prevencijas prasībām, kas ir raksturīgas ESKI aizsardzības jomai, kā arī ar plašo novērtējuma brīvību, kas ir jāatzīst dalībvalstīm attiecībā uz IDP piešķiršanu vai atsaukšanu.

127. Turklāt, kā esmu norādījis iepriekš, Tiesa jau ir uzsvērusi nepieciešamību, lai atsevišķi lietas materiāli attiecīgajai personai netiktu paziņoti, ja šādu datu izpaušana var tieši un konkrēti kaitēt attiecīgās dalībvalsts drošībai, tāda iemesla dēļ, ka šī izpaušana it īpaši var radīt apdraudējumu personu dzīvībai, veselībai vai brīvībai vai atklāt izmeklēšanas metodes, ko konkrēti izmanto iestādes, kurām uzticētas specializētas funkcijas saistībā ar valsts drošību, un tādējādi nopietni apgrūtināt vai pat liegt šo iestāžu uzdevumu izpildi nākotnē⁵⁹. Šādām prasībām, kuras Tiesa sākotnēji ir uzsvērusi spriedumā ZZ⁶⁰ un kuras var papildināt ar nepieciešamību neapdraudēt notiekošu kriminālizmeklēšanu, kas varētu attiekties uz konkrēto personu vai personām, kuras ar to saistītas⁶¹, manuprāt, var būt būtiska nozīme jomā, kas saistīta ar ESKI aizsardzību.

128. Šajā ziņā jānorāda, ka attiecībā uz personām, kas lūdz drošības pielaižu – tāpat kā tām, kuras jau ir saņēmušas šādu pielaižu –, tiek veiktas izmeklēšanas, kuru mērķis ir atklāt visus elementus, kas tām varētu radīt šantāžas vai spiediena risku, lai piespiestu tās sadarboties ar ļaunprātīgām struktūrām vai personām, kuras vēlas piekļūt šo personu rīcībā esošajai klasificētajai informācijai. Šīs izmeklēšanas ir balstītas uz objektīviem kritērijiem un izmeklēšanas metodēm, kas ļauj noteikt, vai persona, kura ir lūgusi drošības pielaižu vai kurai ir šāda pielaižu, savas uzvedības vai vides dēļ ir neaizsargāta, ko trešā persona varētu izmantot, lai iegūtu aizsargātus datus. Īsāk sakot, valsts

⁵⁹ Skat. it īpaši spriedumu NW un PQ (Klasificēta informācija) (96. punkts un tajā minētā judikatūra).

⁶⁰ Skat. minētā sprieduma 66. punktu.

⁶¹ Šajā nozīmē skat. ECT spriedumu, 2017. gada 19. septembris, *Regner* pret Čehijas Republiku (CE:ECHR:2017:0919JUD003528911, 157. punkts), kurā šī tiesa norāda, ka pret prasītāju bija uzsākta kriminālvajāšana par iesaistīšanos organizētā noziedzībā, līdzdalību valsts varas ļaunprātīgā izmantošanā, līdzdalību sabiedriskā stāvokļa ļaunprātīgā izmantošanā personīgā labuma gūšanai saistībā ar publiskā iepirkuma un publiskā iepirkuma līgumu slēgšanas tiesību piešķiršanas procedūrām, kā arī par līdzdalību imperatīvo normu ekonomisko attiecību jomā pārkāpumos. Līdz ar to šī tiesa uzskata, ka ir saprotams, ka tad, ja šādas aizdomas pastāv, iestādes uzskata, ka ir jārikojas ātri, negaidot kriminālizmeklēšanas iznākumu un vienlaikus izvairoties no aizdomu, kuras vērstas pret ieinteresētajām personām, atklāšanas agrinā stadijā, kas varētu nelabvēlīgi ietekmēt kriminālizmeklēšanu.

kompetentajai iestādei ir jānosaka, vai personu var vai nevar uzskatīt par uzticamu no drošības un klasificētās informācijas nepieciešamās konfidencialitātes viedokļa, pārlicinoties, ka šī persona ir lojāla un uzticama. Manuprāt, ir būtiski, lai tiktu saglabāts ne tikai klasificētās informācijas konfidencialais raksturs, kas valsts drošības iestādei ļauj konstatēt, ka persona rada drošības risku, bet arī slepenība, kam ir jāaptver pierādījumi un izmeklēšanas metodes, ar kurām šāds risks tiek konstatēts.

129. Tādējādi izmeklēšanām, kuru mērķis ir novērtēt industriālās drošības riska esamību, pēc būtības ir piemērojama stingra konfidencialitāte, un tas tā ir jo vairāk tāpēc, ka ir jānodrošina, lai Savienības tiesību aktu īstenošana neapdraud tīri valsts līmeņa kompetences īstenošanu, kas izpaužas kā klasificētās informācijas saskaņā ar valsts tiesību aktiem aizsardzība.

130. No šiem elementiem izriet, ka jomā, kas saistīta ar ESKI aizsardzību, valsts tiesai, kurai ir jāpārbauda lēmuma par IDP atsaukšanu likumība, ir jāievēro princips par klasificētas informācijas neizpaušanu prasītājam, kas apstrīd šādu lēmumu.

131. Tomēr, kā jau esmu precizējis, man šķiet, ka Tiesas judikatūra ir balstīta uz pamatideju, ka, lai kāda būtu attiecīgās jomas jutīgums, tiesības uz aizstāvību nevar sašaurināt līdz neeksistējošām un ka valsts tiesas veiktā pārbaude, pamatojoties uz visu atbilstošu informāciju, nevar aizstāt to, ka attiecīgā persona vai tās pārstāvis efektīvi izmanto šīs tiesības. Tiesības uz aizstāvību, kas ir būtiskas, lai ļautu, pirmkārt, personai, uz kuru attiecas lēmums par IDP atsaukšanu, paust savu viedokli un, otrkārt, tiesai pārbaudīt šī lēmuma likumību, pilnībā pārzinot lietas apstākļus, manuprāt, nozīmē, ka šī persona nav pilnīgā neziņā par to, kas tai tiek pārņemts. Turklāt ne visi iemesli, uz kuriem ir balstīts lēmums par IDP atsaukšanu, obligāti izriet no klasificētās informācijas, kā to parāda pamatlietā aplūkojamā situācija. Jāpiebilst, ka tiesību uz aizstāvību efektīvu izmantošanu, saskaņā ar kuru personai, kam ir atņemtas no IDP izrietošās tiesības, ir jābūt iespējai apstrīdēt pret to izvirzītos iebildumus, nedrīkst ietekmēt apstākļi, ka šī persona nevar pieprasīt tiesības iegūt vai saglabāt šādu pielaidi.

132. Līdz ar to uzskatu, ka, lai gan jomā, kas saistīta ar ESKI aizsardzību, personai, uz kuru attiecas lēmums par IDP atsaukšanu, paziņojamo elementu minimizēšanas principam ir jāprevalē, šai personai vai attiecīgā gadījumā tās pārstāvim ir jāzina vismaz to iemeslu būtība, uz kuriem ir balstīts šis lēmums. Šāda minimāla garantija pastāvīgi izriet no Tiesas judikatūras⁶². Tomēr norādīšu uz šādiem ierobežojumiem jomas, kas tiek aplūkota izskatāmajā lietā, īpašajā kontekstā.

133. Pirmām kārtām, garantija, saskaņā ar kuru konkrētajai personai vai attiecīgā gadījumā tās pārstāvim ir jāpaziņo vismaz to iemeslu būtība, uz kuriem ir balstīts lēmums par IDP atsaukšanu, nedrīkst izraisīt klasificētas informācijas kaut daļēju izpaušanu. Tādēļ šī iemeslu būtības paziņošana ir jāveic, ievērojot šāda veida informācijas stingro konfidencialitāti. Turklāt šādi paziņošana ir jānotiek, ievērojot citas sabiedrības intereses, kuras esmu minējis iepriekš, piemēram, nepieciešamību neatklāt izmeklēšanas metodes vai neapdraudēt notiekošo kriminālizmeklēšanu.

134. Otrām kārtām, uzskatu, ka, lai personas, uz kuru attiecas lēmums par IDP atsaukšanu, tiesības uz aizstāvību tiktu pietiekami nodrošinātas, nav nepieciešams, lai šai personai tiktu paziņota visu iemeslu, uz kuriem ir balstīts šis lēmums, būtība. Manuprāt, pietiek ar to, ka šai

⁶² Skat. spriedumus ZZ (65., 68. un 69. punkts), *Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság* u.c. (51., 53. un 60. punkts), kā arī NW un PQ (Klasificēta informācija) (95., 97., 101., 111. un 116. punkts). Tāpat atzīmēšu, ka 2017. gada 19. septembra spriedumā *Regner* pret Čehijas Republiku (CE:ECHR:2017:0919JUD003528911, 160. punkts) ECT ir pievērsusi uzmanību tam, lai personas, kurai tiek atsaukta drošības pielāde, rīcībā, ciktāl tas ir saderīgi ar konfidencialitātes saglabāšanu un pret viņu vērstās izmeklēšanas pienācīgu veikšanu, būtu pat īsas norādes par pārmetumiem, kas izvirzīti pret viņu.

personai ir zināma viena vai vairāku iemeslu būtība, kuri, kā uzskata iesniedzējtiesa, ir pietiekams pamats minētā lēmuma pamatojumam, ņemot vērā piesardzības un prevencijas prasības, kā arī plašo novērtējuma brīvību, kas ir atzīstama valsts kompetentajai iestādei ESKI aizsardzības jomā⁶³.

135. Ņemot vērā šos apsvērumus, uzskatu, ka Slovērijas tiesību aktos ir ietvertas pietiekamas garantijas, kas kopumā ļauj nodrošināt tās personas tiesību uz aizstāvību ievērošanu, uz kuru attiecas lēmums par IDP atsaukšanu.

136. Šajā ziņā atgādināšu, ka saskaņā ar iesniedzējtiesas sniegtajām norādēm tiesai, kas pārbauda šī lēmuma likumību, ir piekļuve visiem valsts drošības iestādes lietas materiāliem. Turklāt, lai gan attiecīgajai juridiskajai personai nav piekļuves lietas materiāliem, kuros ir ietverta klasificētā informācija, kas līdztekus citiem elementiem ir bijusi minētā lēmuma pamatā, šīs juridiskās personas advokāts var piekļūt minētajiem lietas materiāliem ar nosacījumu, ka viņš ir saņēmis šīs iestādes piekrišanu un nodrošina paziņotās informācijas konfidencialitāti. Šajā ziņā tostarp norādišu, ka tiesvedības laikā pēc prasītājas pamatlietā advokāta lūguma VDI ir paziņojusi viņam divus klasificētos rakstveida pierādījumus.

137. No iesniedzējtiesas nolēmuma izriet, ka papildus šai klasificētajai informācijai VDI ir kļuvusi zināma neklasificēta informācija it īpaši par to, ka pret prasītāju pamatlietā vai tās vadītājiem bija sāka kriminālizmeklēšana, ka tā bija noslēgusi līgumus ar sabiedrībām, pret kurām tika veikta šāda izmeklēšana, ka tā bija samaksājusi šīm sabiedrībām neparastas naudas summas un ka pastāvēja aizdomas par tās darbinieku saistību ar kādu citu sabiedrību, ar kuru tā bija piedalījies iepirkuma procedūrās, abas sabiedrības tādējādi bija iesniegušas piedāvājumus kā tādus, kurām ir kopīga kontrole. Nav strīda par to, ka prasītāja pamatlietā ir varējusi izteikties par VDI šādi iegūto informāciju.

138. Turklāt tas, kas VDI ir atcēlusi industriālās drošības apliecību, kā rezultātā automātiski tika atcelts tās industriālās drošības sertifikāts, bija balstīts uz konstatējumu, ka prasītāja pamatlietā rada drošības risku, jo pastāv komerciālas attiecības, kas var kaitēt Slovērijas Republikas drošības interesēm, un darbības, kuras ir pretrunā šīs dalībvalsts ekonomiskajām interesēm. Pamatojot šo lēmumu, VDI atsaucās, pirmkārt, uz neklasificētu informāciju, kuru tā detalizēti ir izklāstījusi, un, otrkārt, uz klasificētu informāciju, kuras saturu tā nav precizējusi.

139. Kā norāda iesniedzējtiesa, savā prasībā prasītāja pamatlietā apstrīd dažādos faktiskos un juridiskos apsvērumus, ar kuriem VDI un Komiteja ir pamatojušas savu secinājumu, ka prasītāja pamatlietā radīja drošības risku, un tas ļauj pieņemt, ka šie apsvērumi ir tikuši darīti zināmi prasītājai pamatlietā, kura tādējādi varēja tos apstrīdēt.

140. No šiem elementiem secinu, ka, piemērojot Slovērijas tiesiskajā regulējumā paredzētās garantijas, prasītāja pamatlietā neatrodas situācijā, kurā tā nezināja, kas tai tiek pārņemts, lai gan prasītājas pamatlietā rīcībā, manuprāt, pamatoti nav bijusi visa klasificētā informācija, kuru tā būtu vēlējusies uzzināt. Gluži pretēji, iesniedzējtiesas sniegtās norādes man liek uzskatīt, ka prasītājai pamatlietā ir paziņota to iemeslu būtība, kuri var būt pietiekams pamats lēmuma par IDP atsaukšanu pamatojumam, bet tas, protams, ir jāpārbauda iesniedzējtiesai. Tas nozīmē, ka tad, ja šī tiesa uzskata, ka šajā lēmumā izklāstītie iemesli ir pietiekami, lai to pamatotu, ņemot

⁶³ Šajā ziņā Tiesa varētu iedvesmoties no tā, ko attiecībā uz ierobežojošiem pasākumiem tā ir nospriedusi savā 2013. gada 18. jūlija spriedumā Komisija u.c./Kadi (C-584/10 P, C-593/10 P un C-595/10 P, EU:C:2013:518, 130. punkts), proti, ka, ņemot vērā, ka šie pasākumi ir preventīvi, ja, veicot apstrīdētā lēmuma tiesiskuma pārbaudi, Savienības tiesa uzskata, ka vismaz viens no Sankciju komitejas iesniegtajā pamatojuma izklāstā minētajiem apsvērumiem ir pietiekami precīzs un konkrēts, ka tas ir pamatots un pats tādējādi ir pietiekams pamats šā lēmuma pamatojumam, ar to, ka pārējie minētie apsvērumi tādi nav, nevar pamatot minētā lēmuma atcelšanu. Pretējā gadījumā tā atcels apstrīdēto lēmumu.

vērā plašo novērtējuma brīvību, kas ir jāatzīst valsts kompetentajai iestādei jomā, kura saistīta ar ESKI aizsardzību, un ka šos iemeslus prasītāja pamatlietā ir varējusi apspriest, kā tas, šķiet, ir noticis, tiesību uz aizstāvību pārkāpums nav konstatējams.

141. Līdz ar to Hartas 47. pants, manuprāt, ir jāinterpretē tādējādi, ka tas pieļauj tādu valsts tiesisko regulējumu, saskaņā ar kuru lēmumā, ar ko ir atcelta IDP, nav norādīta klasificēta informācija, kura ir tā pamatā, un attiecīgajai juridiskajai personai nav piekļuves valsts drošības iestādes lietas materiāliem, kas satur šādu informāciju, ja, pirmkārt, šīs juridiskās personas advokāts var piekļūt šiem lietas materiāliem ar nosacījumu, ka viņš ir saņēmis šīs iestādes piekrišanu un nodrošina paziņotās informācijas konfidencialitāti, otrkārt, valsts tiesai, kuras uzdevums ir pārbaudīt minētā lēmuma likumību, ir piekļuve visai šajos lietas materiālos ietvertajai klasificētajai informācijai un, treškārt, šai juridiskajai personai ir bijusi zināma to iemeslu būtība, kuri var būt pietiekams pamats šī lēmuma pamatojumam, bet tas ir jāpārbauda iesniedzējtiesai.

D. Par trešo un ceturto prejudiciālo jautājumu

142. Ar trešo un ceturto jautājumu iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai Hartas 47. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tajā ir noteikts, ka tiesai, kurai ir jāpārbauda tāda lēmuma likumība, ar ko ir atcelta IDP un kas daļēji ir balstīts uz klasificētu informāciju, ir pilnvaras atļaut juridiskai personai, uz kuru attiecas šis lēmums, piekļuvi valsts drošības iestādes lietas materiāliem, kas satur šādu informāciju. Apstiprinošas atbildes gadījumā iesniedzējtiesa vēlas saņemt arī precizējumus par šādu pilnvaru apjomu.

143. Jāprecizē, ka trešo jautājumu iesniedzējtiesa ir uzdevusi gadījumā, ja uz tās otro jautājumu Tiesa atbildētu, ka ar Hartas 47. pantu netiek pieļauts Slovērijas tiesiskais regulējums. Kā esmu norādījis iepriekš, neskarot pārbaudes, kas jāveic šai tiesai, šajā tiesiskajā regulējumā paredzētās garantijas, manuprāt, kopumā ir pietiekamas, lai nodrošinātu tādas personas tiesību uz aizstāvību aizsardzību, uz kuru attiecas lēmums par IDP atsaukšanu.

144. Tomēr, uzskatu, ka ir lietderīgi sniegt atbildi iesniedzējtiesai par to, vai Hartas 47. pantā ir noteikts, ka tiesai, kuras uzdevums ir pārbaudīt šāda lēmuma likumību, papildus Slovērijas tiesiskajā regulējumā paredzētajām garantijām ir pilnvaras atļaut attiecīgajai personai piekļuvi visiem lietas materiāliem, kas satur klasificētu informāciju.

145. Runājot par šo aspektu, risinājumu, ko Tiesa nesē ir izmantojusi spriedumā *NW* un *PQ* (Klasificēta informācija), manuprāt, tikai *a fortiori* var piemērot ESKI aizsardzības jomā⁶⁴.

146. Tādējādi minētajā spriedumā Tiesa ir balstījusies uz atziņām, kas izriet no tās sprieduma *ZZ*⁶⁵, lai nospriestu, ka dalībvalstis var paredzēt, ka drošības jomā kompetentajām valsts iestādēm ir tiesības paziņot vai nepaziņot iemeslus vai pierādījumus, ja vien kompetentajai tiesai ir tiesības izdarīt secinājumus no galīgā šo iestāžu šajā ziņā pieņemtā lēmuma⁶⁶.

147. Pēc Tiesas domām, šāds risinājums gadījumā, ja valsts iestāde nepamatoti rada šķēršļus tam, lai tiktu darīti zināmi visi elementi vai daļa no elementiem, kas ir attiecīgā lēmuma pamatā, var nodrošināt pilnīgu Hartas 47. panta ievērošanu, ciktāl tas garantē, ka šīs iestādes procesuālo

⁶⁴ Skat. spriedumu *NW* un *PQ* (Klasificēta informācija) (102.–116. punkts).

⁶⁵ Skat. spriedumu *NW* un *PQ* (Klasificēta informācija) (106.–112. punkts).

⁶⁶ Skat. spriedumu *NW* un *PQ* (Klasificēta informācija) (113. punkts).

pienākumu neizpilde neizraisīs to, ka tiesas nolēmums tiek pamatots ar faktiem un dokumentiem, ar kuriem pieteikuma iesniedzējs nav varējis iepazīties un par kuriem viņš līdz ar to nav varējis paust savu nostāju⁶⁷.

148. No šiem apsvērumiem Tiesa secina, ka nevar uzskatīt, ka Hartas 47. pants nozīmē, ka tiesai, kuras kompetencē ir pārbaudīt lēmumu, kas ir balstīts uz klasificētu informāciju, noteikti jābūt pilnvarām deklasificēt noteiktu informāciju un pašai paziņot šo informāciju prasītājam, jo šāda deklasificēšana un paziņošana nav nepieciešama, lai nodrošinātu tiesību efektīvu aizsardzību tiesā apstrīdētā lēmuma tiesiskuma vērtējumā⁶⁸.

149. Ņemot vērā šos elementus, uzskatu, ka uz trešo jautājumu ir jāatbild, ka Hartas 47. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tajā nav noteikts, ka tiesai, kurai ir jāpārbauda tāda lēmuma likumība, ar ko ir atcelta IDP un kas daļēji ir balstīts uz klasificētu informāciju, ir pilnvaras atļaut personai, uz kuru attiecas šis lēmums, piekļuvi valsts drošības iestādes lietas materiāliem, kas satur šādu informāciju.

150. Ievērojot atbildi, kādu iesaku Tiesai sniegt uz trešo jautājumu, manuprāt, ceturtais jautājums nav jāizskata.

IV. Secinājumi

151. Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, iesaku uz *Najvyšší správny súd Slovenskej republiky* (Slovākijas Republikas Augstākā administratīvā tiesa) uzdotajiem prejudiciālajiem jautājumiem atbildēt šādi:

- 1) Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 51. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka dalībvalsts īsteno Savienības tiesību aktus, ja kāda no tās tiesām pārbauda tāda lēmuma likumību, ar ko ir atcelts industriālās drošības sertifikāts, ar kuru ir atļauta piekļuve Eiropas Savienības klasificētajai informācijai un kurš ir līdzvērtīgs iestādes drošības pielaidei (IDP) Padomes Lēmuma 2013/488 (2013. gada 23. septembris) par drošības noteikumiem ES klasificētas informācijas aizsardzībai 11. panta un V pielikuma izpratnē. Šajā ziņā nav nozīmes tam, ka valsts tiesiskajā regulējumā ir noteikta saikne starp šī industriālās drošības sertifikāta derīgumu un valsts industriālās drošības apliecības derīgumu, ciktāl minētā sertifikāta atcelšana ir pamatota ar konstatējumu, ka tā turētājs rada drošības risku.
- 2) Pamattiesību hartas 47. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tas pieļauj tādu valsts tiesisko regulējumu, saskaņā ar kuru lēmumā, ar ko ir atcelta IDP, nav norādīta klasificēta informācija, kura ir tā pamatā, un attiecīgajai juridiskajai personai nav piekļuves valsts drošības iestādes lietas materiāliem, kas satur šādu informāciju, ja, pirmkārt, šis juridiskās personas advokāts var piekļūt šiem lietas materiāliem ar nosacījumu, ka viņš ir saņēmis šīs iestādes piekrišanu un nodrošina paziņotās informācijas konfidencialitāti, otrkārt, valsts tiesai, kuras uzdevums ir pārbaudīt šāda lēmuma likumību, ir piekļuve visai šajos lietas materiālos ietvertajai klasificētajai informācijai un, treškārt, minētajai juridiskajai personai ir bijusi zināma to iemeslu būtība, kuri var būt pietiekams pamats minētā lēmuma pamatojumam.

⁶⁷ Skat. spriedumu NW un PQ (Klasificēta informācija) (114. punkts).

⁶⁸ Skat. spriedumu NW un PQ (Klasificēta informācija) (115. punkts).

- 3) Pamattiesību hartas 47. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tajā nav noteikts, ka tiesai, kam jāpārbauda tāda lēmuma likumība, ar kuru ir atcelta IDP un kurš daļēji ir balstīts uz klasificētu informāciju, ir pilnvaras atļaut juridiskai personai, uz kuru attiecas šis lēmums, piekļūt valsts drošības iestādes lietas materiāliem, kas satur šādu informāciju.